

გეორგ თრაკლი
DE PROFUNDIS

უნივერსალი

Georg Trakl
DE PROFUNDIS
Gedichte

Ins Georgische übertragen von
Dato Barbakadse

Diese Ausgabe wurde unterstützt von
GITTE WALTHERS

**ეს გამოცემა განკუთვნილი არ არის
პოეზიის ბიზნესში დასაქმებულ მოკალმეთათვის.**

წინამდებარე გამოცემა უცვლელად იმეორებს 2014 წლის ბილინგვურ გამოცემაში თავმოყრილ თარგმანებს. დამატებულია მხოლოდ ერთი ახალი თარგმანი, სახელწოდებით *ნაშუადღევს ნაჩურჩულევი*, და გასწორებულია რამდენიმე კორექტურული შეცდომა.

გამომცემლობა **უნივერსალი**
თბილისი 2019

ISBN 978-9941-26-546-4

გეორგ თრაკლი

DE PROFUNDIS

ლექსები

გერმანულიდან თარგმნა
დათო ბარბაქაძემ

თარგმანების ეს მცირე კრებული მორიდებით და პატივისცემით ეძღვნება ჩემს მეგობარს, ბელა ნიფურიას.

მთარგმნელი

მუსიკა მირაჯელის ბაღში

საამოდ იმღერს შადრევანი. მტრედისფერ
ცაზე
გარინდებულან ფაფუკი და თეთრი
ღრუბლები.
ძველ ბაღში უტყვად მიმოდინ მიმწუხრის
ჟამზე
დიდნიც, მცირენიც, საფიქრალით
დაბანგულები.

აქ წინაპართა მარმარილოს ქანდაკებანი
გარუხებულან. ზეცას სერავს ფრინველთა
გუნდი.
მკვდარი თვალებით ჩაჰკირკიტებს
დროდადრო ფავნი
ჩრდილებს, რომლებსაც გამოუჩენს ბაღის
ბინდბუნდი.

მოეძარცვება ფოთლეული ბებერ ხეს
ნითლად,
ბზრიალ-ბზრიალით მიაშურებს გაღებულ
სარკმელს.
სივრცეში ხანძრის ანარეკლი ვარვარებს
სისხლად

და მღვრიე, საზარ მოჩვენებებს ხატავს და
აკმევს.

სახლში ანაზდად შეაბიჯებს თეთრი უცნობი.
გავერანებულ დერეფანში ძალღი არ ცხრება.
მოახლე გოგო სანათს აქრობს,
ფიქრჩაუქრობი.
ღამით ყურს ისევ სონატების ჰანგები
სწვდება.

მწუხრის მელანქოლია

მკვდარ ტყეს, რომლითაც სანახები
გადაფარულა,
შემოჯარვია აჩრდილები, როგორც სხლტეები.
ფრთხილად ტოვებენ სამალავებს ტყის
ფრინველები,
და ნაკადულიც გასუსულა და გაპარულა

და მისდევს გვიმრებს, ბებერ ქვებსაც
გვერდს არ აუქცევს,
ვერცხლისფრად ბრწყინავს და კამკამებს
ფოთოლწნულებში.
მალე მისი ხმა ჩაეცემა შავ უფსკრულებში –
ვინ იცის, იქნებ, ვარსკვლავიან ღამეს
გვაუნყებს.

ისე ჩანს, შავი ველ-მინდვრები არ
დამთავრდება,
მიმოფანტული აქ სოფლები, ჭაობი, ტბორი,
და გეჩვენება, აბრიალდა შენს წინ კოცონი.
გზებს გადასერავს მეყვსეულად ცივი ნათება.

იგრძნობა, ცაში რაღაც ხდება, რაღაც
მოძრაობს.

ველურ ფრინველთა ლეგიონი მიფრინავს
მრეში
ქვეყნიდან ლამაზ, საოცნებო, უცხო მხარეში.
ქარი ხრის ლერწამს, იმართება და ისევ
ზვაობს.

მშვენიერი ქალაქი

ქალაქში ძველი მოედნები მზიურად სდუმან.
ღრმად სილურჯეში და ოქროში ჩახშირებული,
გათანგული და ზღაპრულ ფიქრებს
დაშურებული
ჰაეროვანი მონაზვნები წიფლნარში სდუმან.

რუხი სინათლით მოლიცლიცე ეკლესიებში
სიკვდილის წმინდა სურათები თვალს ეგებება
და – დიდმთავართა მშვენიერი გერბების
წყება.
კვლავ გვირგვინები ელვარებენ ეკლესიებში.

ამოჩნდებიან ხის ცხენები შადრევნის
ირგვლივ.
ხეებს ყვავილი გაფურჩქენიათ ცეცხლის
ენებად.
ხოლო სიზმრებით დაბნეული ცეროდენები
მიმწუხრზე წყნარად თამაშობენ შადრევნის
ირგვლივ.

გამოფენილან გოგონები, დგანან ჭიშკრებთან,
აცქერდებიან შიშნეულად ფერად ცხოვრებას.
მათი ნოტიო ბაგეები გასცემს ოცნებას

და, მოლოდინით აღსავსენი, დგანან
ჭიშკრებთან.

საცნაურია მოძაგდაგე ზარების ჟღერა,
ისმის მარშის ხმა და გუშაგთა გადაძახილი.
თითოეული უცხოელი დუმს თავდახრილი.
შორს, სილურჯეში ხანგრძლივია ორღანის
ჟღერა.

ინსტრუმენტები გარჯილან და ამღერებულან.
ბალებში ლამაზ ბანოვანთა დაქრის სიცილი,
რიალ-რიალით, უხვი ფოთლით გარემოცული.
ნორჩი დედები მოკრძალებით ამღერებულან.

იდუმალ ხარობს ყვავილებით მორთულ
სარკმლებთან
გუნდრუკის, ფისის, იასამნის უცხო სურნელი.
დალლილ ნამნამთა ვერცხლისფერი ციმციმი
ნელი
საჩინოვდება ყვავილებით მორთულ
სარკმლებთან.

მიტოვებულ ოთახში

სარკმელი, ჭრელი ყვავილნარები,
ოთახი, სავსე ორღანის ხმებით.
ჩრდილები, ზღაპრულ გუნდს სადარები,
კედლის ფარდაგზე ცეცხლოვან ცეკვით.

ქარი ძრავს აბრიალებულ ბუჩქებს
და კოლოს კომტი წუის, ზუზუნებს.
შორს, ველად, მოცლა არა აქვთ ცელებს,
ძველი მდინარე გაბმით დუდუნებს.

ეს ვისი სუნთქვა მომესათუთა?
მერცხლებს ცთომილი ნიშნები ნუსხავს.
იქ ოქროვანი ქვეყანა ტყეთა
უსაზღვრობაში წყნარად მიცურავს.

კვლებში ელავენ ცეცხლის ენები
და მოყვითალო ყველა ფარდაგმა
გაცა შეშლილი როკვა ფერების
და შემოალო კარი მავანმა.

დგას მსხლის, საკმევლის ტკბილი სურნელი.
სარკმელს და ზანდუკს ბინდი ეხება.
მხურვალე შუბლი ნელ-ნელა თეთრი
ვარსკვლავებისკენ გადმოიხრება.

ავღრიანი მიმწუხრი

ო, კვლავ მიმწუხრის წითელი ჟამი!
ვაზის ფოთოლი, ლურჯად ხვეული,
ღია სარკმელთან ნათობს, ირწევა,
მოჩვენებათა ბუდედ ქცეული.

მტვერი შმორიან თხრილებში ცეკვავს.
ქარი ზრიალით მინებს აწყდება.
როგორც ველური ცხენების რემას,
თეთრ ღრუბლებს აფრთხობს ელვათა წყება.

გუბურის სარკე ხმაურით ტყდება.
შეჰყაპყაპებენ სახლს თოლიები.
ცეცხლის მხედარი გორაკს მოსწყდება,
ტყეს მოებნევა ცეცხლის ფთილები.

ჰოსპიტალს ავსებს მოთქმა-ვაება.
ღამეს გასერავს ფრთა მტრედისფერი,
და სახურავებს თავს დააცხრება
კოკისპირული, ელვით ნაფერი.

შეოდგომაზე

ამონთებულან ღობურებთან მზესუმზირები,
მზენათელს წყნარად მისხდომიან

ავადმყოფები.

ხნულებს დამღერენ მუყაითად ქალთა რიგები,
ირგვლივ იღვრება ზართა რეკვის საამო ხმები.

მოგიყვებიან ფრინველები შორეულ ამბებს,
ირგვლივ იღვრება ზართა რეკვის საამო ხმები.
ეზო-კარიდან ვიოლინოს ჰანგები აღწევს.

დღეს ღვინომუქად იწურება ყურძნის

მტევნები.

სახე კაცისა აღსავსეა ლალი ფერებით.

დღეს ღვინომუქად იწურება ყურძნის

მტევნები.

ფართოდ განხვნილი დაშთენილან

საცხედრეები,

მზის სხივთა მიერ ნაჩუქურთმევ-ნაალერსევი.

ჩემი გული საღამოოვით

საღამოჟამი ღამურების ძახილს მოუცავს.
მინდორზე როკავს წყვილი ცხენი
და წითელი ნეკერჩხალი გაბმით შრიალებს.
მგზავრს გზად ფუნდუკი აუჩნდება
მოულოდნელად.
დიდებულია სურნელება კაკლისა და ახალი
ღვინის.
დიდებულია: დაბინდულ ტყეში მთვრალი კაცის
მიმოხეტება.
შავ ტოტებს მიღმა მტკივნეული რეკენ ზარები.
სახე ცვარით დაინამება.

გლახეპი

სარკმელს სიმნვანე და სინითლე მოეფინება.
შავად შეკვამლულ და ქერდაბალ დარბაზში
ერთგან
მოახლეები და გლახეები სადილად სხედან;
პური ტყდება და გრილ კათხებში ღვინო
ისხმება.

შუადღის ჟამია, მიცემული უღრმეს სიჩუმეს,
ხანად და ხანად ძუნნი სიტყვა ჩამოვარდება.
სარკმელში მოჩანს სავარგულთა მწირი ნათება
და - შორი ზეცა, ტყვიასავით მძიმე და მრუმე.

კერაზე ცეცხლი იკლაკნება და იგრიხება
და მიმოზზუის ბუზთა გუნდი ერთხმა
ბზუილით.
გასუსულ ქალებს მორევიათ ჩლუნგი დუმილი
და ღვივის მათი საფეთქელი, სისხლით ივსება.

ხარბად მზირალი, ნაანყდება ზოგჯერ თვალს
თვალი,
ძროხის ხვითქი რომ მოეფრქვევა ოთახს
მსუბუქად.
მსახური ლოცვას ნამოიწყებს მონოტონურად,

ხოლო კარს მიღმა თავის სათქმელს ამბობს
მამალი.

და კვლავ - სათიბში, სადაც ხშირად ძრწოლა
შეიპყრობს
მათ, თავთავების ფორიაქში გამოხვეულებს,
და გამყინავად და თანაბრად მოქნეულ ცელებს
ხმა აქვთ იმ ცელის, ერთადერთი აჩრდილი რომ
ფლობს.

სიცოცხლის სული

ჩაშლა, ფოთლეულს მსუბუქად რომ
ჩამოაბნელებს, -
ტყეში ბინადრობს უშორესი მისი დუმილი.
მიინავლება, ვით აჩრდილი, მალე სოფელი.
დაიკოს ბაგე შავ ტოტნარში ჩუმად
მეტყველებს.

მიეფარება მალე მზერას კაცი ეული,
იქნებ მწყემსია, შავ ბილიკს რომ დასწრაფებია.
გამოაბიჯებს წყნარად მხეცი ხეთა ტევრიდან,
თვალი ღვთაებრივს სადაც ხედავს
გაოცებული.

ლურჯი მდინარე მილივლივებს, კოხტად
მარები,
მწუხრის ცა ღრუბლის გამოჩენით არის
მოცული;
და იქვე - სულის მდუმარება ანგელოზური.
ნადგურდებიან წარმავალი სურათ-ხატები.

ბასნივოსნაჰული ჟამოდგომა

ილევა ნელი, უხვი ბაღებით
და ოქროს ღვინით ანამზევეები,
და – მარტოსულის თანამგზავრები –
ირგვლივ ზღაპრულად სდუმან ტყეები.

გლექკაცი ამბობს: ჩინებულია!
მწუხრის ზარებო, წყნარი, ხანგრძლივი
ხმით შეხვდით ბოლო ხალისს გულიანს.
უკვე ცას სერავს ფრინველთა მწკრივი.

სიყვარულისთვის სათნო ჟამი დგას.
ლურჯ მდინარეზე ლივლივა ნავში
ლამაზად ერთვის სურათი სურათს
და განიღვრება მდუმარებაში.

ტყისპირი

კარლ მინიხს

მრუმე ნაბლნარი. ხანდაზმულები
დასრიალებენ ფრთხილად მზენელი
შემნუხრების ჟამს; კობტა ფოთლები ირგვლივ
მსუბუქად ჭკნება და ხმება;
სასაფლაოზე შაშვი გარდაცვლილ ბიძაშვილს
ტკბილად შეეხუმრება,
ანგელას ცხედარს გულმონურული აცილებს
ქერა მასწავლებელი.

ეკლესიების ვიტრაჟებიდან იმზერს სიკვდილის
წმინდა ხატება;
თუმც სისხლისფერი ფონი სარკმელთა ქუფრია
და სულს გლოვით აღავსებს.
დღეს დაკეტილი არის კარიბჭე. მნათე განაგებს
ტაძრის გასაღებს.
მოჩვენებებს კი ბაღში დაიკო შინაურულად
ეზაასება.

ძველ სარდაფებში ღვინო დგება და
ოქროსფერი და კამკამა ხდება,
ვაშლი სურნელებს. და სიხარული ცხრა მთას
იქიდან როდი ანათებს.

და მოუნუსხავთ უმაღლესი ბავშვები ხანგრძლივ
მიმწუნებზე ნაამბობ ზღაპრებს;
ნაზ სიგიჟესაც გამოუჩნდება ხშირად ეს ოქრო
- ჭეშმარიტება.

მოედინება სილურჯე, სავსე რეზედებით და
ოთახებს სანთლის
შუქი ანათებს. და მორჩილთათვის უკვე მზად
არის სასუფეველი.
ტყისპირს სრიალით ეშვება თავქვე კაცი
მავანი, ბედი ეული;
დღე გაილია და ზღურბლზე ჩნდება
ანგელოზური სიმშვიდე ღამის.

სამასწოვრო ჩანაწერების ძველ ნიშნში

დამიბრუნდები, მწუხარებავ, ისევ და ისევ,
ო, მორჩილება ეული სულის.
დასასრულად იწვის ოქროს დღე.

კეთილხმოვნებით და მსუბუქი შეშლილობით
აჟღერებულნი,
თვინიერად მიეცემა ტკივილს მორჩილი.
მზერა მიაპყარ! ბინდდება უკვე.

მოგვიბრუნდება კვლავაც ღამე; მოთქვამს
მოკვდავი
და თანაუგრძნობს მსგავსი, მოკვდავი.

მოცახცახე, შემოდგომის
ვარსკვლავქვეშეთში,
ჟამთასვლის კვალად, თავი მინყივ უფრო
მძიმედ ჩაეკიდება.

ბარდასახვა

მე-2 რედაქცია

ბალები, წითლად დაფერილი, შემოდგომური:
სიცოცხლე სრულად წარმოჩნდება ამ სიჩუმეში.
კაცს ყავისფერი ლერწის ღერი უჭირავს ხელში,
მისი მზერა კი ყრუ ტკივილით არის მოცული.

მწუხრზე: ნაბიჯი, შავმა მინამ რომელიც იცის,
წითელ წიფელთა მდუმარებას უეცრად
არღვევს.

ღურჯი ნადირი ცდილობს სიკვდილს
მუხლმოყრით დახვდეს,
შემაძრწუნებლად განილევს სამოსი მისი.

ტრაქტირის ირგვლივ ნეტარება სუფევს
ნამდვილი,
მწვანე ბალახში ჩაკარგულა იერი მსმელის.
ანწლის ნაყოფი, ღვინით თრობა, ფლეიტა
ნელი,
რეზედის სურნელს მიმოაბნევს ქალი ჩავლილი.

კაცობრიობა

ცეცხლოვან უფსკრულს შერჩენილი
კაცობრიობა,
ბნელ, მებრძოლ შუბლთა მიმოქცევა, ცემა
დაფდაფთა,
სისხლის ბურუსში მწყობრად სვლა და რკინის
ზეობა,
სასონარკვეთა და წყვდიადი მგლოვიარ თავთა:
წითელი ფული, ევას ჩრდილი და ნადირობა.
ღრუბელი, შუქით დარღვეული, ეს ზიარება.
პური და ღვინო აღსავსეა სათნო დუმილით
და აქ თორმეტი მოციქულის არის შეკრება.
ზეთისხილის ქვეშ, ისმის ძილში მათი ყვირილი;
თომას ხელი კი ჭრილობაში ჩაიძირება.

DE PROFUNDIS

ველი ნამკალი, აი, სად წვიმს შავბნელი წვიმა.
ხე მოჟამული, აი, რა დგას განმარტოებით.
ქარი ავსული, აი, რაა უკაცური ქოხმახების
ბატონ-პატრონი.
ჰოი, რარიგად მწუხარეა სალამო ესე.

ობოლი გოგო
სოფლის პირს ძუნნად შემორჩენილ თაველს
მშვიდად მიმოაგროვებს.
მწუხრის ბინდ-ბუნდში გავლებული მისი თვალები
ოქროვანი ბრწყინვალეებით აღივსებიან,
ზეციურ საქმროს მოუთმენლად ელოდება მისი
წიაღი.

უკუქცევის ჟამს
ეკალ-ბარდში მწყემსებმა ნახეს
გახრწნილებამორევნილი ტკბილი სხეული.

მე ვარ აჩრდილი, უკუნ სოფლებს
მოშორებულნი.
ღმერთის სიჩუმეს მივირთმევდი
ჭალის წყაროდან.

ჩემს შუბლს შეეხო ცივი ლითონი.

ობობები ეძებენ ჩემს გულს.

აი, სინათლე, ჩემს ბაგეზე რომელიც ქრება.

ღამით, ვერან და უკაცრიელ ალაგად შთენილს,
გარს მეჯარვოდა ნაგავი და მტვერი

ვარსკვლავთა.

კვლავაც გალობენ

თხილნარში ბროლის ანგელოზები.

ვირთხები

შემოდგომური მთვარე ეზოს თეთრად
ანათებს.

სახურავიდან ეცემიან უცხო ჩრდილები.
შეკედლებია მდუმარება ცარიელ სარკმლებს;
გამოძვრებიან სიბნელიდან ფრთხილად
ვირთხები

და მერე სტვენით დაქრიან და დაშლივინებენ,
და ნაცრისფერი ანაორთქლით გაბრუებული
ყნოსვა და გეში უმალ ჩეჩმას აგნებინებენ,
და აჩენს, როგორც მოჩვენებებს, მთვარის
ნათელი

გავეშებულებს სიხარბით და, როგორც
შეშლილებს,
დამიზნებულებს ერთმანეთზე, და შესევინ
სახლსაც, ბელლებსაც, ხორბლით, ხილით
გადავსებულებს.
ცივი ქარები სიბნელეში ჩივილით ქრიან.

ნაშუადღევს ნაჩურჩულავი

შემოდგომის მზეს გამოლევია
ძალა; ხეებქვეშ ეცემა ხილი.
ლურჯ ოთახებში სახლობს დუმილი,
როცა ხანგრძლივი ნაშუადღევია.

ლითონის ზრინი, სიკვდილცხებული;
და წაემხობა თეთრი ნადირი.
მუქ გოგონათა სიმღერა მწირი,
ფოთოლცვენაში განქარებული.

შუბლს ესიზმრება უფლის ფერები;
გრძნობს, შეშლილობის ნაზი ფრთებია.
ბორცვთან ჩრდილები ეხეტებთან,
ლპობა-ხრწნით შავად მონაფერები.

დაისი, სავსე სიმშვიდით, ღვინით;
და - გიტარათა, მწუხართა, ხმები.
როგორც სიზმარში, დაუბრუნდები
ისევ ლბილ სანათს, ანთებულს შინით.

ფსალმუნი

მე-2 რედაქცია

ედვინება კარლ კრაუსს

აი, ნათელი, ქარმა რომ დანთქა.
აი, ტრიალი ველ-მინდორი, ნაშუადღევს რომ
დატოვა მთვრალმა.
აი, ვენახი, ხრიოკი და ობობებით სავსე
ხვრელებით გაშავებული.
აი, სივრცე, რძით რომელიც გადაათეთრეს.
განუტევა სული შეშლილმა. აი, სამხრეთის
ზღვის კუნძული,
მზის ღვთაებასთან შესახვედრად
გამზადებული. ისმის დოლის ხმა.
საბრძოლო ცეკვებს ასრულებენ მამაკაცები.
ხოლო ქალები ლიანებში და ყაყაჩოებში
განაგრძობენ თედოთა რხევას,
როცა ზღვა იმღერს. ო, დაკარგულო ჩვენო
ედემო.

ნიმფებმა უკვე მიატოვეს ოქროს ტყეები.
სადღაც უცხოს ასაფლავებენ. მერე ჟუჟუნა
წვიმა იწყება.

მინის მთხრელად პანის ვაჟი განუცხადდებათ,
შუადღისას რომ ადულებულ ასფალტზე
სძინავს.
აი, ეზოში, ციცქნა კაბებით, გულისდამფლეთი
სიღარიბით სავსე, ბავშვები!
აკორდებით და სონატებით განმსჭვალული
ოთახები.
აი, ჩრდილები, თვალისმომჭრელ სარკეებს
რომ შეერევიან.
ჰოსპიტლის სარკმლებს ათბებიან
მოკეთებული ავადმყოფები.
ჩვენთვის თეთრ გემს არხით მოაქვს
სისხლოვანი ეპიდემია.

ვილაცის ბოროტ სიზმარეულში კვლავ
აღჩნდება უცხო დაიკო,
მის ვარსკვლავებს თხილნარში რომ
გულსაკლავად ეთამაშება.
სტუდენტი ვინმე, შესაძლოა ორეული,
სარკმლით მზირალი, მას თვალს ადევენებს.
ხოლო მის უკან გარდაცვლილი მისივ ძმა დგას,
ან დაეშვება ქვემოთ ძველი, ხვეული კიბით.
რუხი ნაბლნარის სიბნელეში ნორჩი მორჩილის
სახე ფითრდება.
ბალი სალამოს დაენთქმება. ხოლო მონასტრის

გალერეაში ღამურები დაშრიალებენ.
თამაშს შეწყვეტენ მნის ბავშვები და ზეციურ
ოქროს ეძებენ.

ბოლო აკორდი კვარტეტისა. პატარა გოგო,
თვალდავსილი, ხეივანში ცახცახით გარბის,
მოგვიანებით, ცივ კედლებთან, საცნაურია
მისი აჩრდილი, ზღაპრებით და ნათლიერი
ლეგენდებით გარემოცული.

აი, ნავი ცარიელი, მიმწუხრზე რომ შავი არხის
დინებას მოაქვს.

ძველი საყუდრის ყიამეთში ბოლოვდება
ნანგრევები კაცობრიობის.
ბალის კედელთან გარდაცვლილი ობლები
წვანან.

სიბინძურით დალაქავებულფრთებიანი
ანგელოზები გამოდიან მოჟამული
ოთახებიდან.

გადაყვითლებულ მათ ქუთუთოებს წვეთ-
წვეთად სდის მატლი და ჭია.
როგორიც ახსოვთ ბავშვობის დღეებს,
ეკლესიასთან მოედანი ისეთივე ქუფრი და
ყრუა.

იქვე ვერცხლისფერხამლიანი ოდინდელი
ცხოვრებანი ჩაიქროლებენ

და მგლოვიარე წყლისკენ დაძრულან
აჩრდილები შეჩვენებულთა.
თეთრი გრძნეული სამარეში თავის გველებს
ეთამაშება.

განიხვნებიან მდუმარედ ღმერთის ოქროს
თვალები სანამებელ ადგილთა ზედა.

კრილოსნის საბალობლები

დისადმი

სადაც ჩაივლი, სთველი დგება და დრო
მიმწუხრის,
ლურჯი ნადირი, ხეებს შორის რომ ხმიანობს,
მარტოსული ტბორი მიმწუხრის.

ფრინველთა ფრენა წყნარად ხმიანობს,
შეხიდებია სევდას თვალთა შენთა კამარა.
შენი მკრთალი ღიმი ხმიანობს.

ქუთუთოები შენ უფალმა მოგიკამარა.
ღამით აღძრულან მნათობები, ბავშვო დიდი
პარასკევისა,
რათა იხილონ შენი მნათი შუბლის კამარა.

სიკვდილის სიახლოვე

მე-2 რედაქცია

ო, მნუხრი, ყრმობის უკუნ სოფლებს
დაშურებული.

ტირიფების ქვეშ
მნუხარების მონამლული ამოოხვრით ივსება
ტბორი.

ო, ტყე, რომელიც ნყნარად დახრის
თაფლისფერ თვალებს,
როცა ეულის დაჩონჩხილ ხელებს
აღტაცებულ დღეთა ძონი ჩამოსცვივდება.

ო, სიახლოვე სიკვდილისა. ვილოცოთ. როცა
ღამე მოაწევს, გრილ ბალიშზე
საკმეველისგან გაყვითლებულ შეყვარებულთა
გალეული კიდურები მოეშვებიან.

ამინ

ძველი ოთახი - ლპობის თარეშს მინებებული;
კედელთა ყვითელ ფარდაგებზე - აჩრდილები;
ბნელ სარკეებში
ჩვენთა ხელთა სპილოსძვლისფერი მწუხარება
მოითალება.

მკვდარ თითებს შორის იღვრებიან
ნაცრისფერი მარგალიტები.
სიჩუმეში
ლურჯი ყაყაჩოს თვალებს განხვნიან
ანგელოზები.

ლურჯია მწუხრიც;
ჟამი ჩვენი გადაგებისა, კვალად - აჩრდილი
აზრაელის,
რუხი ბალის დამბნელებელი.

მწუხრის სიმღერა

საღამოჟამი რომ დგება და დაბურული
ბილიკებით დავემართებით,
ჩვენს წინ ჩვენივე გაფითრებული სახეები
წარმოსდგებიან.

როცა გვწყურია,
ჩვენი მწუხარე ყრმობის სიტკბოს -
ტბორის თეთრ წყლებს - დავენაფებით.

დავდუმებულვართ, გარდაცვლილნი, ანწლის
ბუჩქებში,
ნაცრისფერი თოლიების ჭვრეტად
ვეცეულვართ.

მოგროვდებიან ქუფრი ქალაქის თავს
ღრუბლები გაზაფხულისა,
ხოლო ქალაქი დუმს, ვით განთქმულ დროთა
მონესე.

თვალეები დინჯად ალახილე,
ავადმყოფურ შენს ხელს ხელი როცა შევახე,
ეგე ჟამი გადავიდა დიდი ხანია.

მაგრამ როს ბნელი ხმაკეთილი სულს
ესტუმრება,
მეგობრის ლანდშაფტს, შემოდგომურს,
კვლავაც თეთრად გამოუჩნდება.

ღამის სიზღჳრა

უძრავის სუნთქვა. ნადირის სახეს
გააშეშებს სილურჯე, ლურჯი ფერის სინმინდე.
ძლიერებით აღსავსეა დუმილი ქვაში;

ღამეული ფრთოსნის ნილაბი. სამი ლბილი ხმა
აჟღერდა ერთ ხმად. ელაი! შენი იერია,
მდუმარედ რომ დაიხრება ლურჯი წყლის
თავზე.

ო! მისმიერი წყნარი სარკე ჭეშმარიტების.
მარტოსულის სპილოსძვლისფერ
საფეთქელთან
დაცემული ანგელოზის ანარეკლი მოისახება.

ჰელიანი

სულის ეული დრო რომ დგება,
მშვენიერია მზეზე გასვლა
და ზაფხულის ყვითელ კედელთა გაყოლებით
გასეირნება.
სათუთად ისმის ბალახებში ნაბიჯების ხმა;
მაგრამ პანის ვაჟს
სამარადისო ძილით სძინავს ლეგა ფერის
მარმარილოში.

მწუხრის ტერასზე თაფლისფერი ღვინით
ვთვრებოდით.
ფოთლეულში მოწითალოდ ღვივის ატამი;
ნელი სონატა, სიცილი ლალი.

მშვენიერია ღამის სიჩუმე.
ხოლო ბნელ ველზე
დათქმული გვაქვს პაემანი მწყემსებთან და
თეთრ ვარსკვლავებთან.

როცა მოაწევს შემოდგომა,
კორომი ჩვენს წინ მთელი თავისი სინათლით და
ბრწყინვალეებით აიმართება.
წითელ კედელთა გაყოლებით მშვიდად
ვსეირნობთ

და მეოცნებედ თვალს ვადევნებთ ფრინველთა
ფრენას.
მიმწუხრზე თეთრი წყლით ივსება ფერფლის
ურნები.

შიშველ ტოტნარში ზეიმობს ზეცა.
წმინდა ხელებით მოაქვს გლეხკაცს პური და
ღვინო
და ნება-ნება მწიფს ნაყოფი მზით ავსებულ
საკუჭნაოში.

ო, რა მკაცრია ძვირფას მკვდართა სახე-იერი!
მაგრამ მართალი მზერის ძალა სულს
გაახარებს.

უძლეველია მდუმარება განძრცვილი ბაღის,
სადაც ნორჩ მორჩილს შუბლი მოურთავს
ყავისფერი ფოთლის გვირგვინით,
მისი სუნთქვა ყინულოვან ოქროს არის
დანაფებული.

ხელები კი მტრედისფერი წყლის სიძველეს
შეეხებებიან
ან - ცივ ღამეში დების თეთრ ლოყებს.

ჰარმონია და სისათუთე აღავსებს ნაბიჯს იმ
მეგობრულ ოთახებთან სეირნობისას,
სადაც ნეკერჩხლის შრიალი და სიმარტოვია
და, შესაძლოა, ჯერაც ისმის შაშვის გალობა.

მშვენიერი და დიადია სიბნელეში ადამიანი,
გაკვირვებული რომ მიდის და შეერხვია ნაკვთი
ყოველი,
ხოლო აღისფერ მღვიმეებში უხმაუროდ
მოძრაობენ მისი თვალები.

მწუხრის ლოცვის ჟამს ვილაც ნოემბრის შავ
ნგრევაში დაეტანება,
ჩაიკარგება კეთრით სნეულ კედლებსა და ძველ
ტოტებს შორის,
სადაც მოწესეს გაუვლია,
დანთქმულს თავისი შეშლილობის სიმთა მიერ
გამოცემულ მსუბუქ ჰანგებში,

ჰოი, რარიგად ეულია აღსასრული მწუხრის
ქარისა.
მომაკვდავი თავს ჩაჰკიდებს ზეთისხილის
ხეთა წყვდიადში.

შემზარავია გადაგება ადამის მოდგმის.

მაშინ აღავსებს თვალხილულის ნათლიერ
მზერას
ოქრო მისივ ვარსკვლავებისა.

ზარის მიმქრალი ხმოვანება სალამო ჟამს
შეერევა და
ჩაიქცევინან მოედანზე შავი კედლები,
გარდაცვლილი ჯარისკაცი მოითხოვს ლოცვას.

ვაჟიშვილი გაფითრებულ ანგელოზად
შეაბიჯებს
მამა-პაპის ცარიელ სახლში.

ჯერ კიდევ როდის შორს, თეთრთმიან
მოხუცებთან წავიდნენ დები.
დამით მძინარემ ისინი ნახა კოლონებს შორის,
სახლის კარსელში:
მწუხარებით მომლოცველნი დაბრუნებულან.

ო, დების მყრალ და სიბინძურით შესქელებულ,
მატლიან თმაში
დაძირულან ვერცხლოვანი მისი ფეხები;
გარდაცვლილნი გამოდიან ცარიელი
სენაკებიდან.

ო, შუალამის ცეცხლოვანი ნვიმების ჟამს
თქმულნო ფსალმუნნო,
მოახლეები სათნო თვალებს ჭინჭრით როცა
უსწორდებოდნენ,
ანწლის ბავშვური ნაყოფები
ცარიელი სამარისკენ განცვიფრებით
დადრეკენ თავებს.

ნაზად გორავენ გაყვითლებული მთვარეები
ყრმის მდულარე თეთრეულის თავს,
ვიდრე ბავშვს ზამთრის მდუმარება თან
ნაიყვანდეს.

ამაღლებული ბედი ქედრონს ქვე მიუძღვება,
იქ, სად კედარი, უწყინარი ქმნილება, ხარობს
მამის ლურჯ ნარბქვეშ.
ლამეჟამს ფარას საძოვრისკენ მიდევნის
მწყემსი.

ან ეს ხმებია ძილში ყვირილის,
ადამიანს რომ ტყეში რკინის ანგელოზი
უახლოვდება,
ხოლო სხეული წმინდანისა გახურებულ
ცხაურზე დნება.

თიხის ქობმახთა გარეშემო ალისფერი ღვინო
ისხმება,

გაყვითლებული ჭვავის ძნები იმღერენ და
ზუზუნებენ ფუტკრები და მიფრინავს წერო.
შემწუხრების ჟამს კლდის ვინრობებზე
ხვდებიან ერთურთს მკვდრეთით აღმდგარი
გარდაცვლილები.

შავ წყლებში სჭვრეტენ კეთროვანნი თავიანთ
სახეს;
ან ვარდისფერი გორაკიდან მონაბერ, მხსნელ
ქარს
ატირებულნი აგებებენ გასვრილ
ტანსაცმელშემოცლილ სხეულს.

გაფაციცებით მოივლიან ლამის შუკებს
ტანწერწეტა მოახლეები,
იქნებ მოხდეს და მოიხილონ ძვირფასი მწყემსი.
შაბათდღეობით ქოხებიდან არე-მიდამოს
ჰაეროვანი სიმღერები მოეფინება.

ყრმასაც სიმღერით მოიგონებდეთ,
სიგიჟეს მისას, თეთრ წარბს მისას,
გარდასვლას მისას,
ხრწნამორევნილი მტრედისფრად რომ
აღახელს თვალებს.
ჰოი, რარიგად მწუხარეა ეს პაემანი.

შავ ოთახებში - კვლავ სიგიჟის საფეხურები,
ძველგარდასულთა აჩრდილები - გაღებულ
კარში,
სადაც ვარდისფერ სარკეში სჭვრეტს თავის
თავს სული ჰელიანის და
თოვლი და კეთრი ედინება მისი შუბლიდან.

კედლებზე ჩაქრნენ ვარსკვლავები
და სინათლის თეთრი ხატები.

საფლავის ძვლები ამოარღვევენ საფარველს
და
ბორცვზე დუმან ჩაშლილი ჯვრები.
საკმეველის სურნელს მიმოაბნევს ალისფერი
ქარი ღამისა.

ჰოი, თვალებო, დამსხვრეულებო და შავ
ხახებში დაძირულებო!
შვილიშვილის გონებას რომ მკრთალი ბინდი
გარემოიცავს,
ის, მარტოსული, უბნელესი აღსასრულის
შესახებ ფიქრობს;
მის თავს ზემოთ, წყნარი ღმერთი ქვე
დაზიდავს ლურჯ ქუთუთოებს.

ხოლო მარტოსულ ოთახებში - კვლავ სიგრილე
და შემოდგომა.
ყრუდ ისმის წმინდა სილურჯეში მანათობელი
ნაბიჯების ხმა.

გაღებული სარკმლის წკარუნი,
ძლივსგასაგონი; ბორცვზე ჩაშლილი
სასაფლაო ცრემლებამდე შეძრავს
დამნახველს;
ერთ დროს მოსმენილ ლეგენდათა კვლავ
გახსენება; გაცისკროვნდება მაინც სული,
ჟამიდან ჟამზე,
ოდეს მხიარულ ადამიანებს და ზაფხულის
ბნელოქროვან დღეებს აღიდგენს.

ქაზნი

ერთურთის მიმართ ბნელი მზერა
შეყვარებულთა,
ქერათა და მანათობელთა. დანატრებული მათი
მკლავები,
გამყინავი წყვდიადის წიაღ, უსუსურად
ერთვიან ერთურთს.

ალისფერ მსხვრევას დაეტანა კურთხეულთ
ბაგე. აირეკლავენ
მრგვალი თვალები გაზაფხულის ნაშუადღევის
დაბინდულ ოქროს,
ნაპირებს და სიშავეს ტყისა; მწვანითმოსილ
ძრწოლებს მწუხრისა;
იქნებ ფრთოსანთა გამოუთქმელ ფრენას და -
ბილიკს
არშობილისა, უკუნ სოფელთა და მარტოსულ
ზაფხულთა პირას,
და გალეული სილურჯიდან, ჟამიდან ჟამზე,
გარდაცვლილი გამოაბიჯებს.

წყნარად შრიალებს პურის ყანა,
გაყვითლებული.
მკაცრია კაცის ცხოვრება და სოფლად

გლუხკაცის ფოლადის ცელს მოცლა არა აქვს,
დიდრონ დირეებს იმორჩილებს ხურო
ბეჯითად.

ალისფერს იკრებს ფოთლეული შემოდგომაზე.
მონესის სული
მშვიდად განვლის მზენათელ დღეებს;
მნიფობს ყურძენი
და საზეიმო არის ჰაერი ფართოდ გაშლილ კარ-
მიდამოთა.
ტკბილსურნელებენ დაყვითლული ნაყოფები;
მხიარულების
წყნარი სიცილი ჩაბნელებულ სარდაფებში,
მუსიკა, ცეკვა;
გარდაცვლილი პატარა ბიჭის ნაბიჯი და
გარინდება დაბინდულ ბაღში.

გზად

მათ მიმწუხრის ჟამს საცხედრეში მიიტანეს
უცნობი მკვდარი;
კუპრის სუნი; ნითელ ჭადართა ნელი შრიალი;
ჭკის ბნელი ფრენა; საგუშაგო ჩაიბარეს
ჯარისკაცებმა.

მზე მიეფარა შავ თეთრეულს; შემოიქცევა
გარდასული ეს სალამო ისევ და ისევ.
გვერდით ოთახში და შუბერტის სონატას
უკრავს.

ღიმილი მისი უწყნარესად იძირება ჩაქცეულ
ჭაში,
რომელიც მიმწუხრს ეგებება ლურჯი ხმაურით.
მოდგმა ჩვენი რარიგ ძველია!
ბაღში ჩურჩული განიბნევა; გამოეთხოვა ამ
ყომრალ ცას უკვე მავანი.
ხოლო კომოდზე სურნელებენ მნიფე ვაშლები.
ბებია ოქროს კელაპტრებს ანთებს.

ო, რა ლბილია შემოდგომა! ხანმოყრილ პარკში,
მაღალ ხეებქვეშ,
ნაზია ჩვენთა ნაბიჯთა ხმა. მკაცრია ფრიად
სუმბულისდარი პირისახე სალამოისა.
ლურჯია წყარო შენს ფეხებთან; იდუმალებით

აღსავსეა აღისფერი მდუმარება შენთა
ბაგეთა,
მთვლემარე ფოთლებს რომ დაჩრდილავს,
ჩამოშლილი მზესუმზირების დაბინდულ
ოქროს.
დაგმძიმებია ყაყაჩოსგან ქუთუთოები, ჩემს
შუბლს მიკრულნი მისცემიან სათუთ
ოცნებას.
მოანვეს ზართა სათნო ხმა და მკერდი
თრთოლვით განიმსჭვალება. ჟამს
მიმწუხრისას
ჩემში ლურჯ ღრუბლად ჩამოეშვა შენი ხატება.

დამღერებული გიტარაზე, შორეული
დუქნიდან რომ მომეყურება;
ველური ანწლის ბუჩქები და დღე ნოემბრის,
დიდი ხნის წინ გადაგებული,
სანდო ნაბიჯთა ხმოვანება მწუხრის კიბეზე;
იერი გარუხებულ დირეთა,
ღია სარკმელი, რომელსაც ტკბილი იმედი
შერჩა -
ო, ღმერთო ჩემო, ეს ყოველი არის ისე
გამოუთქმელი, რომ გაოგნებულ ადამიანს
მუხლს აყრევიანებს.

რარიგ ბნელია, ო, ეს ღამე! ჩემს ბაგეებზე
ჩამოქრება ალი ბრდღვიალა. სიკვდილით
დუმილს დაენტექმება
შიშნეულ სულის ჰანგი ეული.
ბინძურ გუბეში ჩაეკიდოს, დაე, თავი ღვინით
ძლეული!

სანახი

მე-2 რედაქცია

სექტემბრის მწუხრი; მგლოვიარედ აჟღერდება
მწყემსთა ბნელი მოძახილი
დაბინდულ სოფლად; ნაპერწკალი ხლტის
სამჭედლოში.

ყალყზე დგება დაძაგრული შავი ქურანი;
სუმბულისდარი კულულები მოახლე ქალის
მისი ბრდღვიალა ნესტოების მხურვალებას
მინებებია.

ტყისპირს სიჩუმე ნება-ნება ენაცვლება
ფურირმის ყვირილს.

ხოლო ყვითელი ყვავილები შემოდგომისა
უტყვად მიდრეკენ თავებს ტბორის ლურჯი
მზერისკენ.

ხე ჩაინაცრა მენამულ ცეცხლში; ბნელსახიანი
ლამურები იწყებენ შრიალს.

ყრმა ელისისადმი

ელის, შავ ტყეში შავი შაშვი თუ ამეტყველდა,
ნიშანია შენი სიკვდილის.

ენაფებიან ბაგენი შენნი კლდით მომდინარი
ლურჯი წყაროს გრილოვანებას.

სისხლად სდიოდეს, დაე, შენს შუბლს
ლეგენდები ძველთუძველესი
და უბნელესი განმარტება ფრინველთა
ფრენის.

ხოლო შენ ფრთხილი ნაბიჯებით შეხვალ
ღამეში,
დახუნძლულია ღამე იგი ალისფერი ყურძნის
მტევნებით,
მშვენიერია მკლავთა შენთა მიმორხევა ამ
სილურჯეში.

ჰანგს მიმოიღვრის ეკალ-ბარდი,
სად მთვაროვანნი თვალნი შენნი
დაბუდებულან.
ო, რა ხანია, ცოცხალთ შორის აღარ ხარ, ელის.

შენი სხეული სუმბულია,

რომელშიც ბერის ცვილის თითები
დაინთქმებიან.

შავი მღვიმეა სიჩუმე ჩვენი,

საიდანაც, ჟამიდან-ჟამ, თვინიერი გამოდის
მხეცი

და დამძიმებულ ქუთუთოებს ქვე დახრის
დინჯად,

მიმოებნევა შენს საფეთქელს შავი ცვარ-ნამი,

უკანასკნელი ოქრო უკვე ჩაშლილ
ვარსკვლავთა.

ელისი

მე-3 რედაქცია

1

სრულყოფილია მდუმარება ოქროვანი დღის.
ძველ მუხიანში
აღჩნდები, ელის, უმშვიდესი, მრგვალი
თვალებით.

მათი სილურჯე აირეკლავს თვლემარებას
შეყვარებულთა.
შენს ბაგეებთან
ვარდისფერი მათი ოხვრა აღესრულება.

სალამოჟამზე მძიმე ბადეებს ეზიდებოდა
წყლიდან მეთევზე.
კეთილი მწყემსი
ტყისპირისკენ მიდევნის ფარას.
მართალ არიან, ჰოი, რარიგ, ელის, შენნი
ყოველნი დღენი!

მშვიდად ეშვება
გაშიშვლებულ გალავანთან ზეთისხილის
ლურჯი სიჩუმე.

შორს ბერიკაცის ყრუ სიმღერა მიინავლება.

ნავი ოქროსი

მიმოარწევს, ელის, შენს გულს ეულ ზეცაში.

2

ნაზად წკრიალებს ზანზალაკი ელისის

მკერდში,

მწუხრის ჟამს,

როცა თავი მისი შავ ბალიშში ჩაიძირება.

ასკილის ბუჩქებს შეხიზნული

ლურჯი მხეცი სისხლისგან მშვიდად

განიტვირთება.

განაპირებით დგას რუხი ხე

და ლურჯ ნაყოფს მიმოიფანტავს.

ნიშნები და ვარსკვლავები

მწუხრის ტბორში უხმაუროდ დაინთქმებიან.

დაზამთრებულა გორაკთა მიღმა.

ლურჯი მტრედები

უკუნ ღამეში სვამენ ელისის ბროლის
შუბლიდან
მომდინარე ყინულოვან ოფლს.

საცნაურია დღენიადაგ
შავ კედლებთან ღვთის ეული ქარის წრიალი.

ჰოჰენჰურგი

მე-2 რედაქცია

სახლში არაა სულიერი. ოთახებში - შემოდგომა;
მთვარი თნათელი სონატა და
გამოღვიძება დაბინდულ ტყის პირს.

ადამიანის თეთრი სახე მოეძალვის შენს ფიქრს
ნიადაგ,
დროის და ჟამის აურზაურს მოშორებული;
მეოცნების თავს ნეტარებით დაზიდულან
მწვანე ტოტები,

ჯვარი და მწუხრი;
ჟღერადს ალისფერ მკლავებს მოხვევს და
გულში იკრავს მისივ ვარსკვლავი,
უპატრონო სარკმლებთან რომ დაკიდებულა.

ხოლო თრთის ბნელში უცხო ვინმე,
მერე განხვნის ქუთუთოებს და გადმოსცქერის
ადამიანურს,
რომელიც ერთობ შორეულია; წინკარში ქარის
ხმა ვერცხლოვანი.

სეპასტიანე სიზმრად

ადოლფ ლოოსს

1

დედას, ყრმით ხელში, თეთრი მთვარე გზას
უნათებდა,
კაკლის ხისა და ხანიერი ანნლის ჩრდილში
გაბრუება ყაყაჩოს სითხით, შაშვის ჩივილი;
და, ნება-ნება,
მისი თავისკენ თანაგრძნობით იხრებოდა
წვერიანი და მშვიდი სახე,

სარკმლის წყვილიაღში; წინაპრებისგან
ნაანდერძევი
საოჯახო ყველა ნივთი
ნამსხვრევებად იყო ქცეული; სიყვარული;
ოცნებები შემოდგომური.

წელიწადის ასერიგად უბნელესი დღე, მწუხარე
ყრმობა,
ბავშვი რომ გრილი წყლებისკენ და
ვერცხლოვანი თევზებისკენ ეშურებოდა,
სიმშვიდე, მზერა;

როცა ქვასავით ჩაუვარდა ფეხებში შეშლილ
ყორანა ცხენებს,
რუხ ღამეში ჩამოეშვა მის თავთან მისივ ბედის
ვარსკვლავი;

ან როცა, დედის გაყინულ ხელს ჩაჭიდებული,
ის წმინდა პეტრეს შემოდგომური
სასაფლაოსკენ მიმავალ გზას შეუყვებოდა,
საკუჭნაოს სიბნელეში მყიფე გვამი მშვიდად
ესვენა
და ქუთუთოებს გახსნიდა და მზერას მისკენ
გამოიწვდიდა.

ის კი პანია ჩიტი იყო, შიშველ ტოტზე
დასკუპებული,
ნოემბრის მწუხრის ხანგრძლივი ზარი,
მამის სიმშვიდე, როცა ის, ძილში, დაეშვებოდა
განათებული კიბეხვეულით.

2

სულის მშვიდობა. მარტოსული საღამო
ზამთრის,
მწყემსების ბნელი სახეები ძველისძველ
ტბორთან;

ყრმა - ჩალის ქოხში; ო, რა წყნარად
იძირებოდა მისი მზერა შავ ციებაში.
ღამის სინმინდე.

ან როცა იგი, მამის ძლიერ მკლავს მინდობილი,
დადუმებული ადიოდა ქუფრ გოლგოთაზე
და შებნელებულ კლდის ნიშებში
მისივ მითიდან გადმოსული ადამიანის ლურჯი
სახე ეცხადებოდა.
ხოლო გულის ქვეშ, ჭრილობიდან მენამული
სისხლი დიოდა.
ო, რა სათუთად ამოიმართა ბნელით მოცულ მის
სულში ჯვარი.

სიყვარული; ხოლო მაშინ შავ ალაგზე თოვლი
დნებოდა,
ძველ ანნლში ლაღად გროვდებოდა ლურჯი
ნიავი,
თაღში, შეკრულში კაკლის ხის ჩრდილით;
და ყრმას თავისი ვარდისფერი ანგელოზი
წყნარად ეჩვენა.

სიხარული; მწუხრის სონატა ანკრიალდა გრილ
ოთახებში,
რუხ განივძელზე

ვერცხლისფერი თოჯინიდან გამოცოცდა
ლურჯი ფარვანა.

ჰოი, სიკვდილის სიახლოვე. ქვის გალავნისკენ
იხრებოდა ყვითელი თავი, მდუმარე ბავშვი,
რაკილა მაშინ, მარტის თვეში, მთვარე ჩაიქცა.

3

ხოლო ღამის აკლდამაში ვარდისფერი,
სააღდგომო ზარების რეკვა
და ვარსკვლავთა ვერცხლოვანი ხმა:
რომ მძინარის შუბლს ბნელი სიგიჟე ცახცახით
მოსწყდა.

ო, რარიგად უხმაუროა დავინწყებულზე
მოფიქრალის დაშურება
ქვემოთ, ლურჯი ნაკადულისკენ, სადაც,
მწუხრის ჟამს, მწვანე ტოტებში,
შავი შაშვი უცხოს უხმობდა.

ან როს მოხუცის დაჩონჩხილ ხელს მინებებული
ქალაქის ჩაშლილ გალავანთან მიაბიჯებდა
და შავით მოსილ მოხუცს ხელში ვარდისფერი
ჩვილი ჰყავდა ატატებული,

კაკლის ხის ჩრდილში სული აღჩნდა
ბოროტეულის.

ნაბიჯები ზაფხულის მწვანე საფეხურებს
შეეხებიან. ო, რა წყნარად
ჩაიქცა ბალი შემოდგომის რუხ სიჩუმეში,
ძველი ანწლის სურნელება და მწუხარება,
სებასტიანეს ჩრდილში როცა ანგელოზის
ვერცხლოვანი ხმა დასამარდა.

ჭაობთან

მე-3 რედაქცია

მგზავრი შავ ქარში; ფრთხილად განფანტავს
ხმელი ლელქაშის შარიშური
ჭაობის დუმილს. ველურ ფრინველთა
გუნდს გამოაჩენს მოჟამული ცა;
განივი ლტოლვა ქუფრი წყლების თავს.

ფორიაქი. ჩაშლილ ქოხში
ლპობა შავ ფრთებს ააშრიალებს;
ქარში ოხრავენ სახიჩარი არყის ხეები.

მიტოვებულ ფუნდუკში - მწუხრი. შინმისაქცევ
გზას უთვალთვალებს
მობალახე ფარას შეყრილი მსუბუქი სევდა;
ლამის ხატება: ჟამიდან ჟამზე ამოყვინთავენ
გომბეშოები ვერცხლის წყლებიდან.

გაზაფხულზე

უჩუმრად ჩანვა თოვლი ბნელი ნაბიჯების ქვეშ,
ხის ჩრდილში
ფრთხილად იხსნებიან შეყვარებულთა
ვარდისფერი ქუთუთოები.

მენავეების ბნელ დაძახილს
ვარსკვლავი და ღამე მოსდევს ისევ და ისევ;
წყნარია და რიტმულია ნიჩბების ცემა.

აყვავდებიან ჩამოქცეულ გალავანთან მალე
იები,
და ასე მშვიდად იფარება მარტოსულის
საფეთქელი მწვანე ბალახით.

სალამო ლანსუი

მე-2 რედაქცია

მოგზაურობა დაბინდული ზაფხულის ჟამს,
გაყვითლებულ თავთავთა გასწვრივ. თეთრ
თალებქვეშ,
სადაც მერცხალს მიმოფრენა ეამებოდა,
ცეცხლოვანი ღვინით ვთვრებოდით.

მშვენირია: ო, სევდა და წითლად სიცილი.
მწუხრი და მწვანის ბნელი სურნელი
მოცახცახედ გვიგრილებენ გახურებულ შუბლს.

ჩასდევნებიან ვერცხლის წყლები ტყის
საფეხურებს,
ღამეჟამი და დავიწყებული სიცოცხლე, უტყვი.
მეგობარი; ფოთლით ფენილი ბილიკები,
სოფლისკენ რომ დაშურებულან.

პერთამთაზე

მე-2 რედაქცია

შემოდგომის თელების ჩრდილში, ჩაქცეული
ბილიკი რომ ქვედამართულა,
საცნაურია ფოთლოვანით შეკრულ სადგომთა
და მძინარე მწყემსთა სიშორე,
ნიადაგ თან სდევს მგზავრს სიგრილის ბნელი
ხატება.

დაჩონჩხილი ხიდურის თავს - ყრმა სუმბულის
ხმით,
ტყის დავინყებულ ლეგენდათა ნელი-ნელ
მთქმელი,
ხაფი ჩივილი ძმის, სნებისგან ძალამიხდილის.

ააშრიალეზს მეტყველ მწვანეს მუხლი
უცნობის,
ქვოვანი თავი;
ქალების ჩივილს ლურჯი წყარო ხმაურით
გათქვამს.

მართლის, მისი წყნარი ნაბიჯი
ბნელ ოთახებთან, კვლავ და კვლავ რომ ოცნება
სძლევედა.

მარტო რჩებოდა იგი ღამით თავის
ვარსკვლავთან;

იხილა, თოვლი აცვიოდა შიშველ ტოტნარს და
ბინდით მოცული სახლის წინკარს და
მკვლელის აჩრდილს.

ქვე იხრებოდა არშობილის თავი
ვერცხლისფრად.

სონია

კვლავ უბრუნდება ძველ ბალებს მწუხრი;
სონიას ყოფა, ლურჯი სიჩუმე.

ველურ ფრინველებს შორი გზა უხმობს;
სთველი, შიშველი ხე და სიჩუმე.

და მზესუმზირას, შავთვალგახელილს,
ათბობს სონიას თეთრი ცხოვრება.

ჭრილობას, წითელს და არგამხელილს,
ბნელ ოთახებში ნებავს ცხოვრება,

რომლებშიც ჟღერენ ლურჯი ზარები;
სონიას სუნთქვა, სათნო სიჩუმე.

დაჭრილი მხეცი, შორით მარები,
სთველი, შიშველი ხე და სიჩუმე.

გარდასულ დღეთა მზით დანაფერი
არის სონიას თეთრი წარბები,

ღანვები - სველი, თოვლდანაფენი,
და - გაუვალი მისი წარბები.

სიზვიადე და მღუშარება

შიშველ ტყეში მწყემსები მზეს
ასაფლავეებდნენ.

ეზიდებოდა დაძენდილი ბადით მეთევზე
გაყინული ტბორიდან მთვარეს.

ლურჯ ბროლში
სახლობს ფერმიხდილი ადამიანი, ლოყით თავის
ვარსკვლავს მიკვრია;
ანდა თავს სულაც ალისფერი ძილისკენ დახრის.

თუმცა, ფრინველთა შავი ფრენა კვლავ
აათროლოებს
მზირალს, და - ლურჯი ყვავილის ნათელს,
ფიქრს მისცემია ახლომყოფი მღუშარება
დავინწყებულის, ანგელოზნი ჩამოშრეტილნი.

კვლავ დაიღამებს მთვარენათელ ქვიანში
შუბლი;
დაიკო კი მანათობელ ყრმად
წარმოჩნდება, შემოდგომით და კუპრისფერი
ლპობით მოცული.

ანიჭი

გახსენება: თოლიების ძახილს მოუცავს
კაცთა სევდის ბნელი ცის თალი.
შემოდგომის იფნის ჩრდილში უჩუმრად
მკვიდრობ,
გორაკის მართალ წესრიგს შერთული;

კვლავ დაეშვები მწვანე წყლისკენ,
მწუხრი რომ დგება,
სიყვარული აჟღერებული; მშვიდობით გხვდება
ბნელი მხეცი,

ვარდისფერი ადამიანი. ლაჟვარდოვანი
ამინდით მთვრალი,
მომაკვდავ მწვანეს ატოკებს შუბლი
და დედის მართალ მზერას აღიდგენს;
ო, რარიგ ერთვის ბნელს ყველაფერი;

მამათა
მკაცრი ოთახები, ძველი ავეჯი,
გადამთიელს მკერდს დაუმძიმებს.
ო, ნიშნებო და ვარსკვლავებო.

დიდია ბრალი დაბადებულის. ვაი, სიკვდილის

დაბადება

მთები: სიშავე, დუმილი, თოვლი.
ნადირობა ტყიდან წითლად მოედინება;
ო, ხავსისფერი თვალები მხეცის.

დედის სიმშვიდე; შავ ნაძვნარში
განიხვნიებიან მძინარე მკლავნი,
მიღეული ცივი მთვარე როცა დაჩნდება.

ო, დაბადება კაცთაგანის. კლდის ძირს ლურჯი
წყლის
ღამეული ისმის ჩურჩული;
დაცემული ანგელოზი მის ხატს მზეერას
ოხვრით მიაპყრობს,

ყრუ ოთახში სიფერმკრთალე გამოიღვიძებს.
ორ მთვარედ
ბრწყინავს ქვადექეული დედაბრის მზეერა.

ვაი, ყვირილი ახალშობილის. ჩვილის
საფეთქელს
შავი ფრთებით ეხება ღამე,
თოვლი, რომელიც ალისფერი ღრუბლებიდან
ჩუმად ეშვება.

აღსასრული

მე-5 რედაქცია

კარლ ბორომოის ჰაინრიხს

თეთრ ტბორს
ველურმა ფრინველებმა გადაუფრინეს.
მიმწუხრზე ჩვენი ვარსკვლავები ყინულოვან
ქარს გვიგზავნიან.

გადმოიხრება ჩვენს საფლავებზე
დამსხვრეული შუბლი ღამისა.
ვერცხლის ნავი მუხიანში მსუბუქად გვარწევს.

ისევ და ისევ ჟღერენ ქალაქის თეთრი კედლები.
ეკლიანი გუმბათის ქვეშ,
ო, ჩემო ძმაო, გზას მივიკვალავთ ჩვენ, საათის
ბრმა ისრები, შუალამისკენ.

სიყრმის ჟამს გარდაცვლილისადმი

ო, კუპრისფერმა ანგელოზმა ხის გულიდან რა
სიმშვიდით გამოაბიჯა,
უნყინარი ბავშვები რომ ვერთობოდით
მწუხრის ჟამს, ლურჯად მოჭავლულ ქასთან.
უხმაურო ნაბიჯები, მრგვალი თვალები
შემოდგომის რუხ სიგრილეში,
ო, ალისფერი სიტკბოება მნიფე ვარსკვლავთა.
იგი კი, ლურჯად მოლიმარი, უკიდევანო
მდუმარებით
სავსე ბავშვობის იდუმალ ქუპრს
გამომწყვდეული,
იგი ბერთამთის ქვის საფეხურებს ჩაუყვა და
გარდაიცვალა;
ხოლო მეგობრის ვერცხლოვანი სახე-იერი
დავინყებას არ მისცა ბაღმა,
ძველ ქვებში და ფოთლეულში მოყურიადე.
სიკვდილს და ხორცის მწვანედ გახრწნას
იმღერდა სული,
და ტყის ფორიაქს დაერთვოდა
გულმოდგინე ჩივილი მხეცთა.
დაბინდული კოშკებიდან უწყვეტ ნაკადად
ჟღერდნენ მწუხრის ლურჯი ზარები.

მწიგნობრისა

მე-2 რედაქცია

მდუმარება: ტყისპირთან უტყვად აღჩენილი
ბნელი ფრინველი;
გორაკზე მშვიდად ბოლოვდება მიმწიგნობრის
ქარი,

წყდება შაშვის ხმა,
ლელიანში
შემოდგომის უნაზესი ფლეიტები
დადუმებულან.

შენ, შავ ღრუბელზე ამხედრებული,
დაბანგული ყაყაჩოს სითხით, სტუმრობ
ღამის ტბორს,

ვარსკვლავებით მოჭედულ ზეცას.
ისევ და ისევ, სულიერებით სავსე ღამე
ღის მთვაროვანი ხმოვანებით განიმსჭვალე.

დასავლეთის სიბღერა

ჰოი, სულის ფრთებისცემა ბნელდამეული:
ოდეს მწემსები ვიყავით და ჩამოზურულ ტყეთა
ნიაღ ვეხეტებოდით,
ხოლო წითელი ნადირი და ფრინველი ტყეთა,
მწვანე ყვავილი და მოდუდუნე ნაკადული
მორჩილებით
ავგდევენებოდნენ. ო, ჭრიჭინას პირველქმნილი
ამონამღერი,
სამსხვერპლო ქვაზე მოყვავილე ბრდღვიალა
სისხლი
და ტბორის მწვანე სიჩუმის თავს ხმოვანება
ეული ჩიტის.

ო, ჯვაროსნულო ლაშქრობანო და მხურვალე
ტანჯვანო
ხორცის. ალისფერი ნაყოფის ცვენავ
მიმწუხრის ბაღში, სადაც ერთ დროს
მიმორბოდნენ უმანკო ყრმანი,
ხოლო ამჟამად მეომარნი, ჭრილობათაგან
დავარსკვლავთა სიზმართაგან
თავდაღწეულნი.
ო, ღამის ნაზი ღიღილოს კონა.

ფერისცვალება

საღამოჟამი როცა დგება,
ლურჯი მზერა უჩუმრად გტოვებს.
თამარინდის ტოტზე გალობს პანია ჩიტი.

ქვადქცეულ ხელებს გულზე იკრეფს
სათნო მონესე.
მარიამს თეთრი ანგელოზი გამოუჩნდება.

საცნაურმყოფლის ჟამი თუა
იით, თავთავით, აღისფერი ყურძნით წნული
ლამის გვირგვინი.

შუბლს რომ ვერცხლისფერ ხელებში ჩარგავ,
შენს ფეხებთან
გარდაცვლილთა კუბოები განიხსნებიან.

უჩუმრად მკვიდრობს შენს ბაგეზე
ბნელი სიმღერის ყაყაჩოს წვენი
მთვრალი მთვარე შემოდგომისა;

გაყვითლებულ ქვიანებში წყნარად მჟღერი
ლურჯი ყვავილი.

თბილი მშრალი ქარი

ბრმა მოთქმა ქარში, მთვარიანი ზამთრის
დღეები,
ყრმობა, შავ სხლტესთან ნაბიჯები წყნარად
კვდებიან.

მწუხრიჟამის ხანგრძლივი ზარი.
ახლოვდება თეთრი ღამე წყნარად და ზანტად,

ქვოვანი ყოფის ტანჯვას და ტკივილს
მობრდღვიალე სიზმრებად აქცევს,
რომ არასოდეს გაეცალოს ლპობად სხეულს
მწარე ეკალი.

ღრმად ოხრავს თვლემას მიცემული სული
მოშიში,

მიმომსხვრეულ ხეებს შორის ღრმად ოხრავს
ქარი,
და მგოდებელი დედა, ლასლასით მოარული
ამ უთქმელი მწუხარების

მარტოსულ ტყეში; ღამენი,
ცრემლით აღსავსენი, ცეცხლოვანი
ანგელოზებით.

ჩონჩხი ბავშვისა, ვერცხლისფრად რომ
მიეფშენება შიშველ გალავანს.

მზაპრი

მე-2 რედაქცია

ისევ და ისევ, თეთრი ღამე იმ გორაკზე
ჩამოისვენებს,
სადაც ალვის ხე ვერცხლოვანი ხმოვანებით
გამორჩეულა,
ვარსკვლავნი და ქვანი სუფევენ.

მოეთაღება მთის ნაკადულს მთვლემარე ხიდი,
ასდევნებია ყრმას მკვდარი სახე,
ნამგალა მთვარე ვარდისფერ ხევში

სიშორისთვის სადიდებლის აღმომთქმელ
მწყემსთა. ძველ ქანებს შორის,
ბროლის თვალეზით გადმოიმზერს ირგვლივ
გომბეშო,
მოყვავილე ქარი იღვიძებს, მკვდრის მსგავსის
ფრთოსნურ ხმას და ნაბიჯს
წყნარად მოსავს ტყეში სიმწვანე.

მეხსიერებას ხეს და ნადირს წარმოუდგენს ეს
ყოველივე. ხავსის ნელი სვლა;
და კვალად მთვარე,

ელვარედ რომ იძირება მწუხარე წყლებში.

ის კვლავ ბრუნდება და წრიალებს მწვანე
ნაპირთან,
მიმორწეული შავი გონდოლით განვლის ქალაქს,
უკვე ჩაქცეულს.

კარლ კრაუსი

ჭეშმარიტების დიადი და თეთრი მონესე,
ხმა ბროლიადი, რომელშიც უფლის სუნთქვა
სუფევს ყინულოვანი,
განრისხებული ჯადოსანი,
ხოლო ცეცხლოვან სამოსელქვეშ - მეომრის
ლურჯი აბჯრის ჟღერიალი.

დადუმიკულთადმი

ო, სიგიჟე დიდი ქალაქის, სადაც მწუხრის ჟამს
შავ კედელთან სახიჩარი ხეები სდუმან,
ვერცხლისფერ ნიღაბს შეხიზნული ავი სული
ირგვლივ მზერას მიმოატარებს;
ქვოვან ღამეს განაძევებს შუქი, მაგნიტის
მათრახიანი.
ო, დაძირული ხმოვანება მწუხრის ზარების.

აი, მეძავი, ყინულოვანი ძაგძაგით რომ
დაბადებს მკვდარ ბავშვს.
ეშმაკეულით პერობილი შუბლი უფლის
რისხვით გაიროზგება;
დამამსხვრეველი მწვანე თვალთა, - ალისფერი
ჭირი, შიმშილი.
ო, როცა ოქრო საზარი ხმით დაიწყებს ხარხარს.

მაგრამ ადამის მუნჯი მოდგმა ბნელ მღვიმეში
უხმაუროდ იღვრება სისხლად,
და უმტკიცეს ლითონთაგან მხსნელ თავს
აშენებს.

3623

მე-3 რედაქცია

მწუხრის ბაღში რომ ორფეოსი მკვდარს
დაიტირებს
და ირგვლივ ჰანგი ვერცხლისფერი
მიმოიღვრება,
ვინ ხარ შენ, მაღალ ხეთა ჩრდილქვეშ
განსვენებულო?

იგლოვს ლერწამი შემოდგომის,
ლურჯი ტბორი,
მწვანე ხეებქვეშ სულის მლაფავი
და დის აჩრდილს ადევნებული;
ბნელით მოცული სიყვარული
ველური მოდგმის,
ოქროსეტლიან დღენათელს რომ უდიდება.
მდუმარე ღამე.

ულრან ნაძვნარში
წყვილი მგელი სისხლს ურევდა
ქვოვან ალერსში; ხიდურის თავს
ოქროვანი გაქრა ღრუბელი,
მოთმინება და მდუმარება ბავშვობის ჟამის.
ისევ და ისევ საცნაურია სათუთი გვამი

ტრიტონის ტბორთან,
ძილს მიცემული, სუმბულისებრკულულიანი.
დე, საბოლოოდ ჩამოიმსხვრეს ეს გრილი თავი!

რამეთუ მინყივ თანამდევია ლურჯი ნადირი,
მწუხრის ხეებქვეშ გამომზირალი,
ამ ბნელ ბილიკთა
მოთვალთვალე, აღელვებული ღამეულ
კეთილხმოვანებით,

ნაზი სიგიჟით;
ან, სულაც, ისევ ხმოვანებდა
ქვოვან ქალაქში,
მონანიე ქალის გრილ ფერხთით,
საკრავი, სავსე ბნელი ექსტაზით.

სიკვდილის შვიდხმიანი საბალოკელი

ცისფრად ბინდდება გაზაფხული; წყალს
დახარბებულ ხეთა ტოტებში
წყვდიადი დაძრწის დაისის და დასასრულის
ჟამს,
შავი შაშვის მსუბუქ ჩივილს ყურმიპყრობილი.
ლამე - მდუმარედ მანათობელი; მხეცი,
სისხლისგან განლეული,
გორაკზე რომ ნელა ეცემა.

მიმოირწევა სველ ჰაერში მოყვავილე ვაშლის
ტოტნარი,
გამოხლართული, თავს ვერცხლისფრად
ითავისუფლებს,
ლამეულ თვალებს ნება-ნება გარდაეცვლება;
ვარსკვლავთცვენა;
უნაზესი გალობა ყრმობის.

მოხილვადი, შავი ტყისკენ დაეშურა
ძილსმიცემული,
და ლურჯი წყარო მინას გაბმით
ჩაჰბუტბუტებდა,
თოვლითფენილ მის სახეზე
რაოდენი სიმსუბუქით განიხსნებოდნენ
გაფითრებული ქუთუთოები;

და ბუნაგიდან
წითელი მხეცი განდევნა მთვარემ;
ქალების ბნელ გვრინს სული ოხვრით
ამოუვიდა.

თეთრი უცხო
საკუთარი ვარსკვლავისკენ მოელვარედ
ინვდიდა მკლავებს;
მკვდარმა დუმილით დაუტევა ჩაშლილი სახლი.

ო, ადამის ძის ღპობადი სახე: ყინულოვანი
ლითონებით ჩამონაკეთული:
ღამე და შიში დაძირულ ტყეთა,
მხეცის დამწვარი სამკვიდრებლის;
საამური ქარი სულისა.

ის შავი ნავით მიჰყვებოდა
ალისფერი ვარსკვლავებით სავსე დინებას, და
იხრებოდა
ამწვანებული ტოტნარი მისკენ, მშვიდობის
ნიშნად,
ვერცხლოვანი ღრუბლის ყაყაჩო.

ზამთრის ღამე

თოვლი მოვიდა. შუალამე როცა გადავა, აღის-
ფერი ღვინით გამომთვრალ ადამიანთა ბნელ
გარემოცვას და მათი კერის ნითელ ცეცხლს ტო-
ვებ. ო, უკუნეთი!

შავი ყინვა. მკაცრია მინა, სიმწრის სუნი მო-
იცავს ჰაერს. ავს მოასწავებს, როცა შენი ვარს-
კვლავები იხურებიან.

რკინისგზის ყრილზე ქვადქცეული ნაბიჯებ-
ით მძიმედ მავალი, მრგვალი თვალებით, ჰგავხ-
არ ჯარისკაცს, შავ სანგარზე მოიერიშეს. წინ!

უმწარესი თოვლი და მთვარე!

ნითელი მგელი, ანგელოზი რომელსაც ახრ-
ჩობს. შენი ფეხები ისე, როგორც ლურჯი ყინუ-
ლი, ჩხრიალებენ სიარულისას, ხოლო სახეზე
შეგყინვია გლოვითა და ქედმაღლობით სავსე
ღიმილი და შენი შუბლი ფერმიხდილა ავხორცი
ყინვით;

ან იგივე შუბლი უტყვად იხრება ხისგან შეკრ-
ულ ქოხს შეხიზნული დარაჯის ძილის მიმარ-
თულებით.

ყინვა და კვამლი. ვარსკვლავუხვი თეთრი
ფარაჯა ამონვავს მძლავრ მხრებს და ღმერთის
ძერებს დარჩენიათ საძიძგნად შენი ლითონის
გული.

ო, ქვის გორაკი. ჩუმად ლღვება და ავინყდ-
ებათ ვერცხლისფერ თოვლში ჩარჩენილი გრი-
ლი სხეული.

შავია ძილი. ყინულზე ყური დიდხანს მისდ-
ევს ვარსკვლავთა ნაგზევს.

გალვიძებასთან ერთად სოფლად ზარები რე-
კდნენ. აღმოსავლეთის კარიბჭიდან ვერცხლო-
ვანი ნაბიჯებით მოდიოდა ვარდისფერი დღე.

ჰენეციაში

მდუმარება - ღამის ოთახში.
ვერცხლისფრად ბუტავს სანათური
მარტოსულის
მოგალობე სუნთქვის წინაშე;
ჯადოსნური ღრუბელი ვარდთა.

ჩამოაბნელებს ქვოვან სივრცეს
ბუზანკალთა მოშავო გუნდი
და აღსავსეა ოქროვან დღის
ტანჯვით თავი
უსამშობლოსი.

ზღვა უძრავად ჩამოაბნელდება.
ვარსკვლავი და მოშავო სვლა
განიმქრა არხთან.
ბავშვო, სნეული შენი ღიმილი
ძილში მცხრალად ამდევენებოდა.

ბანსანმენდელი

შემოდგომის გალავნებთან, აჩრდილები
დაეძებენ

გამხმარ ჭადართა სიჩუმეში
გორაკის თავს მონკრიალე ოქროთა მწყემსებს
-

მიმწუხრის ღრუბლებს.
უბნელეს ცრემლებს სუნთქავს ეს დრო,
წყევლა, როს გული მეოცნებისა
მობრდღვიალე მწუხრის სინითლეს
გადმოელვრება,

აკვამლული ქალაქის სევდა;
უცხოს, გზად მავალს,
ოქროს სიგრილე მიენევა სასაფლაოდან,
ასდევნებოდეს თითქოს ჩრდილში სათუთი
გვამი.

წყნარად ჩამორეკს ქვის შენობა;
ობოლთა ბალი, ჰოსპიტალი ბნელით მოცული,
ხოლო არხში - ნითელი ნავი.
წამოიწევენ მეოცნებედ და კვლავ წყვდიადს
ინთქმებიან

კაცნი, ლპობამორევილები,
და კუპრისფერი კარიბჭიდან

გამოდინან ანგელოზნი ცვიშუბლიანნი;
სილურჯე, დედის სიკვდილის ზარი.
მის ხშირ თმიანში
ცეცხლოვანი მიგორავს თვალი, დღემრგვალი
და
მინის ტანჯვა უდასასრულო.

გრილ და უაზრო ოთახებში
ლპება ავეჯი, დაჩონჩხილი ხელებით ეძებს
სილურჯის წიად
თავის ზღაპრებს უღვთო ბავშვობა,
კარს და ზანდუკს ქონიანი ვირთხა
შემოღრღნის,
თოვლიანი მდუმარება
გულს გააქვავენს.
ხოლო შიმშილის ცეცხლოვანი შეჩვენებები
ექოებად იბნევიან მძაღე ყომრალში,
კუპრისფერი ხმლები სიცრუის,
დაიხურაო თითქოს მძიმედ რკინის ქიშკარი.

მზე

ყოველდღიურად გორაკს თავზე ყვითელი მზე
წამოადგება.

მშვენიერია ტყე, ბნელი მხეცი,
ადამიანი; მონადირე ან სულაც მწყემსი.

მწვანე გუბეში ხლტება თევზი, წითლად
ფერილი.

წყნარად მიცურავს ლურჯი ნავი მეთევზისა
ცარგვალქვეშეთში.

მწიფს ნება-ნება ვაზი, ხორბალი.
კვლავ შემართულან სიკეთე და ბოროტება,
დღე რომ ფრთხილად მიიდრიკება.

როცა ღამდება,
ზეანევს დინჯად მგზავრი მძიმე ქუთუთოებს;
მზე პირქუში ხეობიდან ამოირღვევა.

დატყვევებული შაშვის ბალობა

ლუდვიგ ფონ ფიკერს

ბნელი სუნთქვა - მწვანე ტოტებში.
ლურჯი ყვავილი ეფინება ეულის
სახეს, ოქროსფერ ნაბიჯს,
სულისმლაფავს ზეთისხილის ქვეშ.
დამე მთვრალ ფრთებს ააშროალებს.
მორჩილება კი რა სინყნართ იღვრება
სისხლად,
ნამი, რომელიც ნელ-ნელა და წვეთ-წვეთად
სდის ქაცვს, მოყვავილეს.
შემოჭდობია დამსხვრეულ გულს ლმობიერად
თანალმობა ელვარე მკლავთა.

ზაფხული

მწუხრის ტყეში მიჩუმდება
გუგულის გვრინი.
დაიზიდება მძიმედ თაველი,
ალისფერი - იქვე - ყაყაჩო.

გორაკის თავს იმუქრება
შავი ავდარი.
მინდვრად
ჭრიჭინას ძველი სიმღერა აღესრულება.

აღარ შრიალებს
ნაბლის ფოთოლი.
საცნაურია შენი კაბის შარიშური
ხვეულ კიბეზე.

ბნელ ოთახში -
ოდენ სანთლის მკრთალი ციალი;
მას ვერცხლოვანი ხელი
აქრობს;

უვარსკვლავო, ქარმშვიდი ღამე.

ზაფხულის მიწურული

რარიგ ჩამცხრაღა მწვანე ზაფხული,
ბროლიადი შენი იერი.
აღსრულდებოდნენ ყვავილები მიმწუხრის
ტბორთან,
შეშინებული შაშვის ძახილი.

უქმი იმედი სიცოცხლისა. სახლეული
მერცხალი უკვე მზადმყოფია შორი
ფრენისთვის
და გორაკს მიღმა მზე იძირება;
ღამე უკვე იუნყება ვარსკვლავთმგზავრობას.

სიმყუდროვე სოფლებისა; ირგვლივ
ტყენი ხმიანობენ, მიტოვებულნი. გულო,
ამიერ სიყვარულით დაედრიკე
უშფოთველად მძინარე ასულს.

რარიგ ჩამცხრაღა მწვანე ზაფხული
და ჟღერს ნაბიჯი
არაქაურის, ვერცხლოვანი ღამის გამჭოლი.
გახსენდებოდეს ლურჯი მხეცი მისი ბილიკის,
სულიერთა მისთა წელთა კეთილი ჰანგის!

ნელინალი

ბავშვობის ბნელი მდუმარება. ამნვანებულ
იფნის ხეებქვეშ
ძოვს მორჩილება მოლურჯო მზერის. ოქროს
დუმილი.
სიბნელეს იის სურნელება ალაფრთოვანებს;
დაისის პირზე
თავთავის რწევა, მარცვლები და ოქროსფერი
ჩრდილები სევდის.
ძელს შემოკაფავს ხურო; მიმქრალ არემარეში
იღვნის წისქვილი; მწვანე თხილნარში
ალისფერი ბაგე მრგვალდება,
წითლად იხრება კაცთაგანი მდუმარე
წყლისკენ.
შემოდგომას, და ტყის სულს, კვლავაც მშვიდობა
მსჭვალავს; მარტოსულს თან სდევს
ოქროს ღრუბელი, შვილიშვილის შავი აჩრდილი.
ქვოვან ოთახში - დაისის დრო; ხანმოთეულ
კვიპაროსებქვეშ,
წყაროსთან, ცრემლის ღამეული სურათები
მოგროვებულან;
დასანყისის ოქროს თვალი, დასასრულის
ბნელი დათმენა.

დასავლეთი

მე-4 რედაქცია

ელზე ლასკერ-შულერს, მოკრძალებით

1

ლურჯი მღვიმიდან,
როგორც მკვდარი, გამოდის მთვარე,
და ქვოვან ბილიკს
მირიადი ყვავილი აწვიმს.
ვერცხლისფრად ტირის ავადმყოფი
მიმწუხრის ტბორთან.
სიკვდილის მხარეს
შავი ნავით გაუცურავთ შეყვარებულებს.

ხოლო კორომზე, სუმბულთა შორის,
ელისის ფეხის ხმა-წკრიალი იღვრება და
მუხიანში იკარგება ჟამიდან ჟამზე.
ჰოი, ყრმის სახე,
ბროლის ცრემლთაგან
და ღამეულ აჩრდილთაგან ჩამონაკვთული!
მარადცივი საფეთქელი
კბილცეცხლოვანი ელვის ძალით

ინათებს კვალად,
მწვანე ქედებს
გაზაფხულის ავდარი რომ დაეუფლება.

2

ასერიგ სდუმან
ჩვენი სამშობლოს მწვანე ტყეები,
ტალღა ბროლისა,
ჩამოქცეულ გალავანთან სულისმღაფავი
და ჩვენ ძილში მნარედ ვიტირეთ;
ეკლოვან სხლტეთა გაყოლებით
მგალობელნი სეირნობენ
მწუხრის ზაფხულჟამს,
ვენახთა შორით ფენილი ნათლის
წმინდა სიმშვიდეს აღუვსია ნაბიჯი მათი;
აი, ჩრდილები - მგლოვიარე არწივები -
ყინულოვან ნიაღში ღამის.
სევდის ალისფერ ჭრილობებს კი
წყნარად აშუშებს მთვარის ნათელი.

3

დიდნო ქალაქნო,
ქვით ნაშენნო

ვაკემინებზე!
ასე კაცი უსამშობლო
მდუმარედ მისდევს,
სახეჭუფრი, ქარის დინებას,
ბექს შეფენილ შიშველ ხეთა რიგს.
თქვენ, ყოველგან დაბინდულო მდინარეებო!
ოდეს დაისის საშიშ ნითელს
აღმოვარინთ ავდრის ღრუბლებში,
უსაშველო აგვიტანს ძრწოლა.
მომაკვდავო, ჰოი, ხალხებო!
წამხდარო ტალღავ,
მიმსხვრეულო ღამის მეჩეჩს,
თქვენ, ვარსკვლავნო, უკვე მომწყდარნო.

სულის გაზაფხული

ამოყვრება ძილში; შავ შუკებს აწყდება ქარი,
მსხვრევად ტოტნარში ნიშანს იძლევა

გაზაფხულის ლურჯფეროვნება,
ალისფერი ნამი ღამისა, ვარსკვლავები ქრებიან
ირგვლივ.

მდინარეს მწვანე ბინდი მოსავს,

ვერცხლისფერი – ძველ ხეივნებს,
ქალაქის კოშკებს. ო, ტკბილმსუბუქი თრობის
ჟამი

სრიალა ნავში და შავი შაშვის ბნელი ძახილი
ბავშვურ ბალებში. ვარდისფერი მარმაში უკვე
საჩინოვდება.

საზეიმო ხმაური წყალთა. ო, მინდვრიანი

ნაპირების სველი ჩრდილები,
მხეცის ნაბიჯი; ამწვანებული, ყვავილებით
უხვი ტოტნარი
არხევს ბროლის შუბლს; მოლიცლიცე
ნავსარწველა.

წყნარად ხმოვანებს მზე ვარდისფერ

ღრუბლებში, ბორცვთან.
დიდ არს სიჩუმე ნაძვნარისა, მდინარის ნაპირს
მოჯარული მკაცრი ჩრდილები.

წმიდა არს! წმიდა! სად ჰგიებენ ბილიკები
სიკვდილსაშიში,
დუმილის რუხი ქვიანი და სიპები ღამის,
უამრავი მშფოთვარე ჩრდილი? მზის
უფსკრული, მანათობელი.

როცა გპოვებდი, დაო, ეულ ველობზე
ტყისა, და იყო შუადღე, დიდი იყო დუმილი
მხეცის;
სითეთრე ველურ მუხის ძირში, და
ვერცხლისფრად ყვაოდა ქაცვი.
ძღევამოსილი სიკვდილი და - მომღერალი
კოცონი გულში.

ბნელად ჰყვარობენ წყლები თევზთა ღამაზ
თამაშებს.
გლოვის საათი, მზის უტყვი მზერა;
უცხოა სული დედამინაზე. ზეციურად
ჩამობინდდება
ჩამოშლილ ტყეთა თავზე სილურჯე და რეკავს
სოფლად
ბნელი ზარი ერთობ ხანგრძლივად; პროცესია
მშვიდობიანი.
მშვიდად ყვავილობს მურტი მკვდრის თეთრ
ქუთუთოებზე.

წყნარია წყლების ხმიანობა მიწურვილი
ნაშუადღევის ჟამს
და მივარდნილი ადგილები ნაპირებთან
ბნელად მწვანობენ, სიხარული ვარდისფერ
ქარში;
მწუხრის გორაკზე - ძმის გალობა უსათუთესი.

ბნელში

მე-2 რედაქცია

დადუმებულა სული ლურჯი გაზაფხულისა.
დაისის ჟამის სველ ტოტებქვეშ
შეყვარებულთა შუბლნი დანთქა ციებ-
ცხელებამ.

ო, როცა ჯვარი გამწვანდება. ბნელ საუბარში
ერთურთი იცნეს კაცმა და ქალმა.
ჩამოშიშვლებულ გალავანთან
ეული თავის მნათობებთან ერთად სეირნობს.

ტყის მთვარენათელ ბილიკებს კი
დავინყებულ ნადირობათა
ეკალ-ბარდი ჩამოსწოლია; სილურჯის მზერა,
ჩამოშლილი კლდეებიდან გამორღვეული.

მიცვალებულის გალოგა

კარლ ბორომოის ჰაინრიხს

ჰარმონიით აღსავსეა ფრთოსანთა ფრენა.

შეგროვებულან მწვანე ტყეები
დადუმებულ ქობმახებთან მიმწუხრის ჟამზე;
შვლის ბროლიადი საძოვრები.

წყვდიადის ძალით დაცხრებიან ნაკადულის
დუდუნი და სველი ჩრდილები

და ყვავილები ზაფხულისა, ქარში ამოდ
აჟღერებული.
ფიქრსმიცემული კაცის შუბლი უკვე ბინდით
გარემოცულა.

ხოლო მის გულში ლამპარი კრთის, იგივე სიკეთე,
და - ნადიმი მშვიდობიანი; რადგან წმინდაა
პური და ღვინო,
უფლის ხელით მონოდებული; უტყვად
მოგაპყრობს ლამესავსე თვალებს
შენივ ძმა, რომ მოისვენოს ეკლიანი ყარიბობით
ღონემიხდილმა.
ო, ბინადყოფნა, განმსჭვალული სულჩადგმული
სილურჯით ღამის.

და მდუმარება გარდასულთა აჩრდილებსაც
სიყვარულით ჩაიკრავს გულში,
იმ დიდი გვარის მობრძღვიალე ტანჯვებს და
ქვითინს,
მარტოდშეთენილ შვილიშვილში მორჩილად რომ
წარმოჩენილა.

სიგიჟის შავი წუთებიდან კვლავ ელვარედ
გამოფხიზლდება
წამებული ქვადქცეულ ზღურბლთან
და მას მძლავრად შემოეჭდობა სილურჯე და
შემოდგომის მინურული, გაბრწყინებული,

მშვიდი სახლი და ტყის ლეგენდები,
მიჯნა და წესი და მთვარიანი ბილიკები
განსვენებულთა.

ჰელბრუნში

მიმწუხრზე კვლავაც ლურჯი მოთქმის კვალში
ჩადგომით

გორაკთან, ტბორთან გაზაფხულისა -
როცა მის თავზე ირწეოდნენ აჩრდილები დიდი
ხნის წინ აღსრულებულთა,
აჩრდილები ეკლესიის წინამძღოლთა, ზეპურ
დედათა -

ყვავილებს მათსას, მართალ იებს
შებინდების მიწა მოურთავთ, და მირაკრაკებს
ლურჯი წყაროს

ბროლის ნაკადი. ასე სულისად მწვანდებიან
მუხები მკვდრების დავინწყებულ ბილიკთა
თავზე,

ტბორის თავზე - ოქროს ღრუბლები.

გული

თეთრი იყო ტყეთა წიაღ ველური გული;
ო, ბნელი შიში
სიკვდილისა, რუხ ღრუბლებში
ოქრო ასე გარდაცვლილიყო.
ნოემბრის მწუხრი.
სასაკლავოს შიშველ ჭიშკართან
იდგა ღარიბი ქალების გროვა;
კალათებში
იყრებოდა მყრალი ხორცი და შიგნეული;
ამაზრზენი მათი საკვები!

დაისის ლურჯ მტრედს
მშვიდობა არ მოუტანია.
საყვირთა ბნელი ხმოვანებით
იყო აღსავსე თელების
სველი ოქროს სხეული.
ნაკუნებად ქცეული დროშა,
აბრჩოლებული სისხლის სუნად,
რათა სასტიკ მწუხარებაში
ჩაიძიროს კაცი მავანი.
ო, დროებანო რკინისანო,
დამარხულნო სინითლეში მიმწუხრის ჟამის!

გაფითრებული მთვარით მოსილი
ყმანვილქალის
ოქროს სახე
დაჩნდა ბნელი სახლის კარსელში,
კარ-მიდამო შემოდგომური.
ლამის ქარიშხლით გადატეხილი შავი ნაძვები,
მოდრეკილი მათი სიმტკიცე.
ო, გული,
თოვლის სიგრილეში მინავლული მისი ციმციმი.

ქილი

მე-2 რედაქცია

დანყევლილნო ბნელნო შხამნო
და თეთრო ძილო!
ეს უჩვეულოდ უცხო ბალი
დაბინდულ ხეთა
აღსავსე არის გველებით და ფარვანებით,
ობობებით და ღამურებით.
არაქაურო! დაკარგული შენი ჩრდილი
მენამულში მიმნუხრის ჟამის,
ბნელი კორსარი
მლაშე ზღვაში უბედობისა.
მიმოშალნენ ღამის ქობას თეთრი ჩიტები
ფოლადით ნაგებ
და ჩაქცეულ ქალაქთა თავზე.

ავღარი

ველურო მთებო, ამაღლებულო
მწუხარებავ არნივებისა.
ოქროს ღრუბელი
დაფენია კლდოვან უდაბნოს.
დამთმენ სიმშვიდეს სუნთქავენ ფიჭვნი,
შავი კრავები უფსკრულის პირას,
უცებ სილურჯე
უცნაურად სადაც დუმდება,
ულბილესი ზუილი ბაზთა.
ზურმუხტისფერი, ო, ყვავილი -
ო, მდუმარება.

მთის ნაკადულთა ბნელი სულები
გულს ზღაპრულად შეძრავენ და
შეამფოთებენ,
სრული ნყვდიადი,
ხეობას რომ თავს დაატყდება!
გზასაცდენილი
თეთრი ხმები საშიშ ქიშკრებთან,
მიმორღვეულ ტერასებთან,
ძალმოსილი რისხვა მამათა, გვრინი
დედათა,
ყმანვილკაცის საომარი ოქროს ყიჟინა

და არშობილის
გაუხელებელ თვალთა გოდება.

ო, ტკივილო, ცეცხლოვანო გამოხედვავ
დიადი სულის!

ცხენების და საზიდრების
შავ ჯგლეთაში გაბრწყინდება
საზარელი ელვა ვარდისფრად
და აჟღერებულ ნაძვნარში ქრება.

ხოლო ამაყ თავს
მიმზიდველი სიგრილე მოსავს,
მოვარვარე მწუხარება
გამწყრალი ღმერთის.

ძრწოლავ, შავო და შხამიანო
გველო, მტვრად იქეც სიპ ქვიანებში!
მონყდება ცრემლთა
ნიაღვარი და დაქანდება,
ქარიშხალი-თანაგრძნობა,
საცნაური მუქარით სავსე მეხთატეხაში
თოვლით მოსილ მწვერვალთა ირგვლივ.
ცეცხლი
ნათელყოფს დაფლეთილ ღამეს.

სალამო

მდუმარე ტყეებს
გარდაცვლილ გმირთა სახეებით
ალავსებ, მთვარევ;
შეყვარებულთა მორცხვი ალერსით,
ხრწნადი კლდეების შემომჯარველ
სახელოვან დროთა ჩრდილებით
მიმოავსებ,
ნამგალა მთვარევ;
ლაჟვარდოვნად განათდება ქალაქის მხარე,
სადაც ცივი და ავბოროტი
საცხოვრისი გაუმართავს
ხრწნამორევნილ გვარს,
თეთრ შვილიშვილს რომ
განუმზადებს უკუნ მომავალს.
მთვარისმთანმთქმელო, ჰოი, ჩრდილებო,
მთის ტბის ცარიელ
ბროლში რომ ოხრავთ.

ღამე

თქვენ ამოგიმღერთ, შლეგო სიპებო,
მთებო, ღამეულ ქარიშხლებით
თავმოყრილებო;

მრუმე კოშკებო,
აღსავსენო ჯოჯოხეთურ გამოხედვებით
და ცეცხლოვანი ცხოველებით
და უხეში გვიმრით, და ნაძვით,
ბროლის ყვავილით.
შენ, უსასრულო ნამებაო,
ღმერთს რომ ეძიებ,
შენ, სათნო სულო,
გამწყრალ ფიჭვნარს და
წყალვარდნილებს რომ შეისუნთქავ.

ირგვლივ ოქროსფრად ენთებიან
კოცონნი ხალხთა.
ხოლო მოშავო ფრიალოებს
ქარიშხალი,
შეშლილი და სიკვდილნასვამი -
მყინვარის ტალღა ულურჯესი -
ჩამოემხობა,
ველს მოედება უძლეველი ზარის ქუხილი:
ჩირაღდნები და წყევლა-კრულვა,

ავხორცობის
ბნელი თამაში,
ქვადქცეული თავი
ზეცას შეჭიდებია.

ნაღველი

უძლეველი ხარ, ბნელო პირო
შინაგანისა, შემოდგომის ღრუბლებისგან
ნაძერწო სახევ,
მწუხრიჟამის ოქროს სიმშვიდის;
დამსხვრეულ ფიჭვთა
აჩრდილების სამეუფოში
ზუსტმუხტისფერ ბინდს შერთული მდინარე
მთისა;
სოფელი,
ლეგა ხატებად რომ მორჩილებით აღესრულება.

შავი ცხენები ჯირითობენ
დანისლულ ველზე.
ჯარისკაცებო!
ქედიდან, სადაც მზე მიგორავს
სულისმლაფავი,
სისხლი სიცილით ჩაიქცევა -
უტყვ
მუხიანში! ო, მრისხანე ნაღველი
ჯარის; ელვარე ზური
ალისფერ შუბლს ზრიალით მოსწყდა.

მოანვეს რარიგ ცივი ღამე შემოდგომისა,

ვარსკვლავთა ძალით გაბრწყინდება
მამაკაცთა დამსხვრეული ძვლების დამყურე
ბაგეუტყვი მონესე ქალი.

შინ დაბრუნება

მე-2 რედაქცია

უბნელესი ნლების სიგრილე,
ტკივილი და იმედი
იცავს გიგანტურ ლოდებს,
უკაცრიელ მთებს,
შემოდგომის ოქროვანი სუნთქვა,
ღრუბლები მიმწუხრისა -
ეს სიკამკამე!

ღურჯი თვალებით მიმოიმზერს
ბროლის ბავშვობა;
ბნელ ნაძვნარში
სიყვარული, იმედი კვალად,
რომ ცეცხლოვანი ქუთუთოების
ცვარი უწყვეტად დაეცემა
მიუძრავ ბალახს!

ო! იქ ხიდურა ოქროვანი,
ჩაქცევადი თოვლში
უფსკრულის!
ღურჯ სიგრილეს
შეისუნთქავს ღამის ხეობა,
რწმენა, იმედი!
მარტოსულო სასაფლაო, სალამი შენდა!

აღმოსავლეთში

ზამთრის ქარიშხლის ველურ ორღანებს
ჰგავს ხალხის ბნელი მრისხანება,
მენამული ტალღა ბრძოლისა,
განფოთლილი ვარსკვლავებისა.

ჩამომსხვრეული წარბებით და ვერცხლის
მკლავებით
დამე მომაკვდავ ჯარისკაცებს გაენიშნება.
შემოდგომის იფნის ჩრდილში
დახოცილთა სულნი ოხრავენ.

ნარ-ეკლიანი ტყე-ღრეები ესალტვის ქალაქს.
დაზაფრულ ქალებს
მთვარე სისხლიან საფეხურებს
დაათმოზინებს.
კარიბჭეში შეაღწიეს მძვინვარე მგლებმა.

პვრინი

ძილს და სიკვდილს, გულქვა არნივებს,
ამ უმთავრესის გარშემო აქვთ ღამეული ბჭობა-
გნიასი:

ადამიანის ოქროს ხატი
მარადისობის ყინულოვანი ტალღის ძალით
უნდა დაემხოს. შემზარავ რიფებს
მიემსხვრევა ცეცხლოვანი სხეული და
ზღვის თავს
ბნელი ხმის ჩივილი მიმოიქცევა.
ქარიშხლიანი სევდის დაო, მზერა მიაპყარ,
ვარსკვლავქვეშეთს
დაენტქმება მფრთხალი ნავი,
ღამის უტყვ სახეს.

ბროლეკი

მე-2 რედაქცია

აჟღერდებიან სასიკვდილო იარაღის ძალით
მიმწუხრზე
შემოდგომის ტყეები და ოქროს ველები
და ლურჯი ტბები, რომელთა მიღმა
მოქუფრული მზე ჩაგორდება; ღამე ჩაიკრავს
მომაკვდავ მებრძოლთ, ხაფ ღრიალს
მათი დამსხვრეული ბაგეებისა.
მაგრამ ძენნათა ფესვებში ნითელ ღრუბელთა
გუნდი,
რომელშიც უკვე ღმერთი სახლობს
განრისხებული,
წყნარად აგროვებს დაღვრილი სისხლს და
მთვარის სიგრილეს;
ხოლო შავ ლპობას შეერევა ყოველი ქუჩა.
ღამეჟამის და ვარსკვლავების ოქროს
ტოტნარქვეშ
მიმოიწნევა დის აჩრდილი უტყვი ტყის ნიაღ,
შესაგებებლად სისხლად დენილ თავებთან და
გმირთა სულებთან;
და წყნარად ჟღერენ ლერწამში ბნელი
ფლეიტები შემოდგომისა.

ო, სიამაყით აღსავსე გლოვა! თქვენ,
ბრინჯაოს საკურთხევლებო!
სულის მხურვალე ცეცხლი კვებავს დღეს
ძლიერ ტკივილს,
არშობილ ბადიშთ.

განთიადის სიმღერა

მაშ, ტიტანურო ყმანვილკაცო, ქვედაეშურე,
და შენი სატრფო ძილს წარსტაცე,
გამოაღვიძე!
ქვედაეშურე, და შეუმკე უნაზესი
ყვავილებით
თავი, სიზმრით გაბრუებული.
შენი ჩირაღდნის მობრიალე ცეცხლი შეუნთე
ფორიაქით აღსავსე ზეცას,
რათა ფერმკრთალმა ვარსკვლავებმა ცეკვა-
ცეკვით დაინკრიალონ
და ღამის ყველა მიმომფრენი საბურველი
ააღდეს და უკვალოდ გაქრეს,
მიმოიფანტონ ციკლოპური რათა
ღრუბლებიც:
მათგან ზამთარი, დედამინას თავდაღწეული,
ჯერაც ღმუის და იმუქრება ყინულის
სეტყვით,
და იხსნებიან მოელვარე სინმინდეში
გახვეული ზეციური სიშორეები.
მერე, მფრინავი კულულებით მოისწრაფვი,
დიდებულო,
დედამინისკენ, რომელიც თავის ცეცხლოვან
საქმროს

ბედნიერი დუმილით გხვდება, და ერთიანად
მოცახცახე
შენი შლეგი, ბობოქარი ხვევნა-ალერსით,
თავის წმინდა წიაღს განგიხვნის.
და, დაბანგული, უტკბილესი წინათგრძნობით
არის მოცული,
როცა შენ მასში, ყვავილობით გახურებული,
აღვიძებ
ღივით სავსე სიცოცხლეს, რომლის მაღალი
წარსული ერწყმის უმაღლეს მერმისს,
და შენ გგავს იგი, ისე, როგორც შენ თავად
ხარ შენივე მსგავსი,
შენივე ნებას მიძღვნილი და მიწყევ მოძრავი,
რათა სიცოცხლის საიდუმლო მარადიული,
მისი მაღალი მშვენიერებით, მომავალშიც
განახლდებოდეს.

სიზმრადმარები

სად ხარ, მხარდამხარ ვინც მომყვებოდი,
სად ხარ ძვირფასის სახვევ ციურო?
სულელო! - ყურში ჩამქირქილებს სასტიკი

ქარი -

სიზმარი იყო! სიზმარი! ბრიყვო!
და მაინც, მაინც! ხომ იყო ერთ დროს,
ვიდრე ლამის და სიმარტოვის კარს შევადებდი?
ჯერ კიდევ გახსოვს, სულელო, ბრიყვო!
სასტიკი ქარი, იგივე ექო ჩემი სულისა:
სულელო! ბრიყვო!

განა არ იდგა ის ვედრებით ხელებგანვდილი,
და მისი ბაგე არ დაეპყრო მწუხარე ღიმილს,
არ ხმობდა განა ლამეში და სიმარტოვეში!

მაინც რას ხმობდა! შენ ეს არ იცი?

ვით სიყვარული გაისმოდა. არ უბრუნებდა,
ეს სიტყვა ექოს არ უბრუნებდა.

განა თუ იყო სიყვარული? ვწუხვარ, არ

მახსოვს!

რაც ირგვლივ მაკრავს, ლამეა და სიმარტოვეა,
და ქარი - ექო ჩემი სულისა!

რომ არ წყვეტს ქირქილს: სულელო! ბრიყვო!

სული ღამისა

უტყვად დაეშვა შავი ტყიდან ლურჯი ნადირი
თავექვე სულისკენ,
სადაც ჰგებდა ღამე, ხავსიან საფეხურებზე
- ნაკადული თოვლდაფენილი.

სისხლის და აბჯარ-იარაღის ფორიაქი
გარდასულ დროთა
ყრუდ ჟღერს ფიჭვებქვეშ.
მთვარე მცხრალად გაანათებს ჩაშლილ
ოთახებს,

ბნელ სანამლავთა ძალით მთვრალი,
ვერცხლის ნილაბი
ჩამოხრილა მწყემსთა თვლემისკენ;
თავი, მისივე ლეგენდები მდუმარედ რომ
დაუტევებენ.

ო, მერე ნელ ხელთ განხვნის მავანი
ხრწნამორევნით მეწამულ ძილში
და მაშინ ზამთრის ყვავილები ტყის პირს
ვერცხლისფრად

განიშლებიან, გაბრწყინდებიან ბნელი გზები

ქვოვან ქალაქში;
შავნაღვლიანი ბუკიოტი მონდომებით უხმობს
დაბანგულს.

მელუზინა

რა მოხდა, ასე რამ დამიფრთხო უეცრად
დილი?

შვილო, გულ-მკერდზე დაგაბნია ღამემ
ყვავილი!

ასე საბრალოდ ვინ ჩურჩულებს, სიზმრის
ხმებია?

შვილო, გაზაფხულს ღაღად ფრენა
მოსურვებია.

შეხედე! ცრემლით გაფითრებულს უგავს
იერი!

შვილო, უხვია ყვავილებით და ნებიერი!

ბაგე რად მენვის? რატომ დამდის ღვარად
ცრემლები?

შვილო, მე შენში ჩემს სიცოცხლეს
ვეალერსები!

ვინ მბოჭავს ასე დაუნდობლად, თავს ვინ
დამყურებს?

შვილო, ეს მე ვარ, გულზე გიკრეფ სათუთად
ხელებს.

რა მშვენიერი სიზმარია! სად მიმელიან?
შვილო, ზეცისკენ მივიჩქარით, იქ მიგელიან.

რა საამოა! რა საამოა! ასე უჩუმრად ვის
ელიმება?

სულ გაუთეთრდა უკვე თვალები -

ერთბაშად ჩაქრა ყველა სანთელი,
სახლს დაეუფლა ღამე შავბნელი.

პვინი

ჩემი სატრფო, მთვარენათელ ბაღებში რომ
დაკუნტრუშებს
ზურმუხტისფერი ყვავილების ფრიალ-
ფრიალით!
ო! რა მხურვალეს იქ, ურთხელის ღობეთა
მიღმა!
ოქროვანი პირი, რომელიც ჩემს ბაგეებს
შეეხება,
ისინი კი აჟღერდებიან, ვით ვარსკვლავები
ქედრონის წყალზე.
მაგრამ ვარსკვლავთა ნისლეულნი ველობის
თავს დაეშვებიან,
როკვა ველური, გამოუთქმელი.
ო! სატრფოვ ჩემო, ბაგენი შენნი,
ბრონეულის ბაგენი შენნი,
შემნიფდებიან ჩემს ბროლიად
პირნიჟარასთან.
ველობის ოქროს მღუმარება
ჩვენსა ზედა მძიმედ ივანებს.
ცისკენ ორთქლდება
ჰეროდესგან დახოცილი
ბავშვების სისხლი.

უფრო და უფრო მეტად ბნელდება

ქარი, ძონისფერ კენწეროებს რომ შეაქანებს,
უფლის სუნთქვაა, დაჰბერავს და
უჩინარდება.

შავი სოფელი ტყის კალთასთან უეცრად
ჩნდება;
სამი აჩრდილი გასწოლია ნათეს-ნახნავებს.

მწირი ნათებით საცნაური არის ხეობა,
შემოგარენი ჩაძირულა მდუმარებაში.
და ამ სიმკაცრეს თითოეულ ბაღსა თუ
სახლში,
მსურველს, რომ ასე გაილიოს ამ დღის
დღეობა,

მორჩილი, ბნელი ორღანის ხმა მიესალმება.
იქ ტახტზე მკვიდრობს მარიამი, ლურჯად
მოსილი,
მის მკლავებში კი დარწეულა სათუთად
ჩვილი.
ხანგრძლივი, ვარსკვლავმდიდარია ღამის
ნათება.

დეღირიუმი

დრო სახურავთა, შავი თოვლით
დამძიმებულთა;
წითელი თითი შუბლს გიხვრეტს და შიგ
იძირება,
შიშველ ოთახში ეშვებიან ლურჯი ფირნები,
დადუმებულან სარკეები შეყვარებულთა.
ტყდება თავი და, ნამსხვრევებად
მიმონაყარი,
ლურჯი ფირნების სარკეში ჭვრეტს საზარელ
ჩრდილებს,
მკვდარი მეძავის ცივ ღომილსაც ვერ
აიცილებს.
ტირის მიხაკთა ნელსურნელში მიმწუხრის
ქარი.

ქველ ბაღს ეტრფის მღუმარება განსვენებულის...

ქველ ბაღს ეტრფის მღუმარება
განსვენებულის,
შეშლილი ქალის, ლურჯ ოთახებში რომელიც
სახლობს,
საღამოჟამს სარკმელთან უტყვი ფიგურა
ჩნდება.

მაგრამ მან ამ დროს გაყვითლებული ფარდა
დაუშვა -
გაგორებულმა მძივის მარცვლებმა
მეხსიერებას ჩვენი ყრმობა წარმოუჩინეს,
ღამღამობით ტყეში შავ მთვარეს
აღმოვაჩინდით.

აჟღერებულა უკვე სარკის სილურჯეში ნაზი
სონატა.
ხანგრძლივი ხვევნა-აღერსი კი
თანხლებულია სულისმღაფავ ბაგეებზე
ღამთოვარი მისი ღიმლით.

ლურჯმა ღამემ უნაზესად გაანათა ჩვენი შუბლები...

ლურჯმა ღამემ უნაზესად გაანათა ჩვენი
შუბლები.
გამოხრწნილი ჩვენი ხელები ეხებიან
უჩუმრად ერთერთს.
ტკბილი საცოლე!

გაგვფითრებოდა იერსახე, ხოლო მთვარის
მარგალიტები
ტბორის მწვანე ფსკერზე ლხვებოდნენ.
გავექვავებულვართ, ვაკვირდებით ჩვენივ
ვარსკვლავებს.

ო, სატანჯველი! ბაღში ცოდვილნი
ეხეტებიან,
ისე ველურად ჩანნულნი აჩრდილთ,
რომ უძლეველი მრისხანებით ინევედა მათკენ
ხე და ნადირი.

მსუბუქნი კეთილხმოვანებანი, ბროლის
ტალღებით
წყნარ ღამეში როცა მივექრივართ.
შეყვარებულთა აკლდამებიდან ვარდისფერმა
ანგელოზმა გამოაბიჯა.

ო, ბინადრობა შებინდული ბალის დუმილში...

ო, ბინადრობა შებინდული ბალის დუმილში,
ოდეს დის თვალნი სიბნელით და
გაკვირვებით განიხვნენ ძმისად,
და ძონისფერი დამსხვრეულთა მისთა ბაგეთა
გალხვა მიმწუხრის სიგრილეში.
გულსაკლავი დრო.

სექტემბერმა ოქროს მსხლეები ჩამოამნიფა.
გუნდრუკის სიტკბო,
და ძველ ლობესთან – გეორგინა აალებული.
თქვი! სად ვიყავით, როს შავი ნავით
მივლივლივებდით შემწუხრების ჟამს,

მალლა კი ნერო მილივლივებდა.
შემოჭდობოდნენ
გათოშილნი მკლავნი სიშავეს, რომელშიც
სისხლი ედინებოდა.
სველი სილურჯით მოცული ჩვენნი
საფეთქლები. საბრალო ბაღლი.
ღრმა ჩანაფიქრით გამოიმზერს ბნელი სქესი
მცოდნე თვალთაგან.

მწუხრის ჟამს

ბილიკი, ლურჯი ნაკადული და მწუხრის ჟამი
ჩაქცეული ქოხმახების არემარეში.
ბავშვები ლურჯი და ნითელი ბურთულებით
თამაშობენ დაბურული ბურქების უკან;
მათგან არაერთს ეცვლება სახე და
ნაბლისფერ ფოთლეულში ხელი უღებდა.

ძვლებადქცეულ სირუმეში მარტოსულის
გული ეღვარებს,
მრუმე წყლებზე ნავი ირწევა.
დაბურული კორომიდან ნაბლისფერი
მოახლეების თმა და სიცილი გამოანათებს.

ეჯვარებიან მოხუცებულთა აჩრდილები
პანანინა ფრინველის ფრენას;
საცნაურია მათ საფეთქლებზე საიდუმლო
ლურჯთა ყვავილთა.
სხვებს, შავ მერხებზე ჩამომსხდარებს,
მწუხრის ქარი მიმოაქანებს.

ნაბლის ხის შიშველ ტოტებს შორის
უხმაუროდ ჩაქრებიან
ოქროვანი ამოოხვრანი; ზაფხულის ბნელი

წინწილების ხმოვანება,
უცხო როცა გამოჩნდება ჩაქცეულ კიბის
საფეხურებზე.

დაიკოს ბალი

მე-2 რედაქცია

დაიკოს ბალი, რიდს, სიჩუმეს ნაზიარები,
ორი ყვაავილი: ლურჯ-წითელი, ნაგვიანევი.
ნაბიჯი მისი – თეთრად ქცეული.
შაშვის ძახილი, დაბნეული, ნაგვიანევი,
დაიკოს ბალი, რიდს, სიჩუმეს ნაზიარები;
ის ანგელოზად არის ქცეული.

ქარი, თეთრი ხმა, დაბანგულის საფეთქელთან რომ ჩურჩულებს...

მე-2 რედაქცია

ქარი, თეთრი ხმა, დაბანგულის
საფეთქელთან რომ ჩურჩულებს;
შმორიანი ბილიკები. მწუხრის ზარები
ტბორის ლამში ერთობ დიდხანს
იძირებოდნენ
და იხრებიან მათკენ ყვითელი ყვავილები
შემოდგომისა, ღამურები ლიცლიცებენ
შეშლილი სახით.

სამშობლო! მწუხრის ვარდისფერი მთიანეთი!
ცხრომა! სინმინდე!
ძერის კივილი! ცა ეულად ჩამობნელდება,
თეთრი თავი ჩაეცემა ტყის პირას მძლავრად.
დაბურული ხევებიდან ღამე ამოვა.

მძინარის ირგვლივ ირწევინ ფხიზლად
ბავშვური მზესუმზირები.

ასერიგ ნყნარად ჟღერენ მიმნუხრზე...

ასერიგ ნყნარად ჟღერენ მიმნუხრზე
ლურჯი ჩრდილები
თეთრ გალავანთან.
შემოდგომა უხმაუროდ მიიწურება.

უსასრულო დარდის ჟამი,
თითქოს შენი სიკვდილი მეგზნოს.
ვარსკვლავური ნამქერია,
რაც შენს თმაში ქრის.

ბნელ საგალობლებს
გალობენ ჩემში ძონისფერნი ბაგენი შენნი,
ჩვენი ბავშვობის მდუმარე ქოხი,
ლეგენდები დავინწყებული;

თითქოს ვსახლობდე - სათუთი მხეცი -
გრილი წყაროს
ბროლის ზვირთებში
და ყვავილობდნენ ირგვლივ იები

დაბურული ტოტებიდან გაზაფხულის ცვარ-ნამი...

დაბურული ტოტებიდან გაზაფხულის ცვარ-
ნამი

წვეთავს, ვარსკვლავთა სხივით
მოდის ღამე, როს ნათელი დაგვიწყებია.

შენ ეკალ-ბარდის თაღქვეშ იწექ და ბროლის
ტანში

ეკალს ისე ღრმად შეეღნია,
რომ ცეცხლოვანი იყო ქორწილი სულის და
ღამის.

პატარძალმა ვარსკვლავებით მოირთო თავი,
უმანკო მურტმა,
დადრეკილმა გარდაცვლილის მავედრებელ
სახე-იერთან.

მოყვავილე სუსხით აღსავსე,
ბოლოს და ბოლოს, ღვთისმშობლის ლურჯი
სამოსელი მოგებურება.

ო, განფოთლილი ნიფლები და მოშავო თოვლი...

ო, განფოთლილი ნიფლები და მოშავო თოვლი.

წყნარად ქრის ქარი ჩრდილოეთის. ეს

ნაბლისფერი ბილიკი იყო,
რომელზეც მთვარის ამოსვლამდე ვლიდა
სიბნელე

მარტოდმარტო შემოდგომის ჟამს. კვლავ და

კვლავ ათოვს

შიშველ ტოტნარს

მშრალ ლელიანში; მწვანე ბროლის სიმღერა

ტბორში.

ცარიელია ჩალის ქოხი; ბავშვურია

დამის ქარში მოშრიალე არყის ხეები.

ო, გზა, სიბნელეს უჩუმრად რომ შეეთოშება.

და საყუდარი ვარდისფერ თოვლში

ჟამი გლოვისა

შეზნელებული ნაბიჯები შემოდგომის ბაღში
თან სდევენ

კაშკაშა მთვარეს,
ხოლო გაყინულ გალავანთან ეშვება
ყოვლისმომცველი ღამე.
ო, ეკლიანი ჟამი გლოვისა.

ოთახში, ბინდს რომ აღუვსია, მარტოსულის
სანათური ვერცხლისფრად ბჟუტავს,
სულისმლაფავი, რამეთუ იგი ბნელს
გაიაზრებს
და წარმავალისკენ მიდრეკილა ქვოვანი თავი,

ღვინით და ღამის ჰარმონიით ბანგმორეული.
მინყივ და მინყივ დაატკბობს სმენას
თხილნარში შაშვის ნაზი გალობა.

ბნელი ჟამი კრიალოსნით ლოცვის აღვლენის.
ვინ ხარ,
ფლეიტავ მარტოსულო,
გათოშილო შუბლო, წევნილო უკუნ
დროებებს.

ღამეული მოთქმა

მე-2 რედაქცია

ღამე ღამაზი ვარსკვლავებით
გამოუჩნდა მიმორეულ შუბლს,
ტკივილით ჩამოქვავებულ იერს,
შეყვარებულის გული ერგო საზრდოდ ველურ
მხეცს,

ცეცხლოვანი ანგელოზი
დამსხვრეული მკერდით ემხოზა ქვოვან
ნათესში,

ძერა ფრთებს შლის ისევ და ისევ.
მწუხარება უსასრულო მოთქმით ერთვის
ცეცხლს, მიწას და ცისფერ ნაკადულს.

თხოვნა

მე-3 რედაქცია

ლუციფერს

სულს შეანიე შენი ცეცხლი, მხურვალე
დარდი;
შუალამის ჟამს თავი ოხვრით ამალღებულა,
გაზაფხულის მწვანე გორაკზე; იქ, სადაც
ერთ დროს
დაიცალა სისხლისგან კრავი, უღრმეს
ტკივილს
დაითმენს იგი; მაგრამ სიბნელე თან სდევს
აჩრდილს
ბოროტეულის, ან მიესწრაფის სველი
ფრთებით
მზის ოქროს დისკოს, და შეაძრწუნებს
ტკივილებით დაფლეთილ მის მკერდს ზარის
გუგუნი,
შლეგი იმედი; აღმოდებული ვარდნის
წყვდიადი.

მწუხრის ჟამს

მე-2 რედაქცია

ბალახი ჯერაც ყვითელია, ტყე კი არის ლეგა
და შავი;
მაგრამ მწუხრის ჟამს თავს არ მალავს
ზუსმუხტისფერი.
მთებიდან მოდის კამკამა და ცივი მდინარე,
ჟღერს კლდეებს შორის შემალული; სწორედ
იგი ჟღერს,
როცა სავალს მიჰყვები მთვრალი;
სილურჯეში
შენი შლეგი გასეირნება; და ჩიტუნების
თავბრუდამხვევი ჟივილ-ხივილი.
და უკვე ერთობ ბნელად, უფრო ძლიერ
იხრება
შუბლი მოლურჯო წყლის თავს, ქალურის;
ჩამავალი კვლავაც მწუხრის მწვანე
ტოტებში.
ნაბიჯი და მწუხარება ერთსულოვნად
ხმოვანებენ ძონისფერ მზეში.

წითელ სახეებს შთანთქავს ღამე...

წითელ სახეებს შთანთქავს ღამე,
ხაოიან გალავანთან
ბავშვის ჩონჩხი ხელს აცეცებს ჩრდილში
მთვრალისა, დამსხვრეული სიცილ-ხარხარი
ღვინოში, დარდი მოვარვარე,
სულის ტანჯვანი - ქვასავით უტყვად
დაშთენილა

ანგელოზის ცისფერი ხმა
მძინარის ყურში. ჩაშლილი შუქი.

ფსალმუნი II

მყუდროება; შემოდგომურ გალავანთან
თითქოს ბრმანი წარცემულანო,
ფუტუროდქცეულ საფეთქლებით ყვავთა
ფრენას ყურმიგდებულნი;
ოქროვანი მყუდროება შემოდგომისა,
მცხრალი მზის შუქით ანთებული მამის იერი.
დაისის ჟამზე ჩაიქცევა ძველი სოფელი, რუხი
მუხების მშვიდობით რომ გარემოცულა.
მჭედელთა წითლად უროსცემა, ძგერა
გულისა.

მყუდროება; მსახური გოგო აუჩქარებელ
ხელებში მალავს სუმბულის შუბლს
მოფრთხილვე მზესუმზირებქვეშ.
დამსხვრეულ თვალთა
ძრწოლას და დუმილს აღუვსია ოთახი
ნათელგანრინებული, და – ფრთხილ
ნაბიჯებს
დედაბერთა, წყევლა-კრულვას ალისფერი
ბაგეებისა, ნელი-ნელ რომ ქრებიან ბნელში.

უტყვი სალამო ვენახებში. ჭერდაბალი
სახურავის კოჭებიდან
ჩამოვარდა ღამის ფარვანა, მოლურჯო ძილში
დაფლული ნიმიფა.

მოჯამაგირე კრავს ეზოში ყელს
გამოლადრავს, სისხლის სურნელი
მოედრუბლება ჩვენს შუბლებს და - ჭის ბნელ
სიგრილეს.
ქარდაქარ ხმანი ოქროვანნი, თანაზიარნი
მომაკვდავთა ასტრათა დარდის.
როცა ღამდება, გამოხრწნილი თვალებიდან
მომჩერებიხარ,
ლურჯ სიჩუმეში მტვრად ქცეულან შენი
ღანვები.

ასერიგ წყნარად ინავლება სარეველა
ბალახის ცეცხლი, დამუნჯებულა ველად შავი
გოჯასოფელი,
ქვე ეშვებოდეს თითქოს ჯვარი ლურჯ
გოლგოთიდან,
თითქოს მდუმარე დედამინას თვისნი
მკვდარნი აღმოეყაროს.

სიცოცხლის ხანა

გონის მისარგო არის ველურ
ვარდთა ნათება ბალის ღობესთან;
ჰოი, სული გარინდებული!

ნეტარებს ვაზის გრილ ფოთლებში
მზე ბროლიადი;
ჰოი, წმინდა უმანკოება!

კეთილშობილი ხელით ეხება
ბერიკაცი მწიფე ნაყოფებს.
ჰოი, მზერა სიყვარულისა!

მზესუმზირები

ოქროვანო მზესუმზირებო,
მთელი არსებით სიკვდილისკენ
გადახრილებო,
მოკრძალებით აღსავსე დებო,
ასევეთარ სიჩუმეში
განილევამთიურ სიგრილის
წელიწადი ჰელიანისა.

აქ უფითრებენ კოცნანი
მთვრალ შუბლს,
მწუხარების ამ ოქროვან
ყვავილთა შუაგულ
სულს დაადგენს
უტყვი წყვდიადი.

სარჩევი

მუსიკა მირაბელის ბალში	5
მწუხრის მელანქოლია	7
მშვენიერი ქალაქი	9
მიტოვებულ ოთახში	11
ავდრიანი მიმწუხრი	12
შემოდგომაზე	13
ჩემი გული საღამოობით	14
გლებები	15
სიცოცხლის სული	17
გასხივოსნებული შემოდგომა	18
ტყისპირი	19
სამახსოვრო ჩანაწერების ძველ წიგნში	21
გარდასახვა	22
კაცობრიობა	23
De profundis	24
ვირთხები	26
ნაშუადღევს ნაჩურჩულევი	27
ფსალმუნი	28
კრიალოსნის საგალობლები	32
დისადმი	32
სიკვდილის სიახლოვე	33
ამინ	34
მწუხრის სიმღერა	35
ლამის სიმღერა	37

ჰელიანი	38
ბავშვობა	45
ჟამნი	47
გზად	49
სანახი	52
ყრმა ელისისადმი	53
ელისი	55
ჰოჰენბურგი	58
სებასტიანე სიზმრად	59
ჭაობთან	64
გაზაფხულზე	65
სალამო ლანსუი	66
ბერთამთაზე	67
კასპარ ჰაუზერის სიმღერა	68
ლამით	70
სონია	71
სიმშვიდე და მღუმარება	72
ანიფი	73
დაბადება	75
აღსასრული	76
სიყრმის ჟამს გარდაცვლილისადმი	77
მწუხრი სულისა	79
ჩამავალი მხარის სიმღერა	80
ფერისცვალება	82
თბილი მშრალი ქარი	83
მგზავრი	85
კარლ კრაუსი	87

დადუმებულთადმი	88
ვნება	89
სიკვდილის შვიდხმიანი საგალობელი	91
ზამთრის ღამე	93
ვენეციაში	95
განსანმენდელი	96
მზე	98
დატყვევებული შაშვის გალობა	99
ზაფხული	100
ზაფხულის მინურული	101
ნელინადი	102
დაისის მხარე	103
სულის გაზაფხული	106
ბნელში	109
მიცვალებულის გალობა	110
ჰელბრუნში	112
გული	113
ძილი	115
ავდარი	116
სალამო	118
ღამე	119
ნაღველი	121
შინ დაბრუნება	123
აღმოსავლეთში	124
გვრინი	125
გროდეკი	126
განთიადის სიმღერა	128

სიზმრადმარები	130
სული ღამისა	131
მელუზინა	133
გვრინი	135
უფრო და უფრო მეტად ბნელდება	136
დეღირიუმი	137
ძველი ჭის პირთან	138
ძველ ბაღს ეტრფის მდუმარება...	139
ლურჯმა ღამემ უნაზესად...	140
ო, ბინადრობა შებინდული ბაღის...	141
მწუხრის ჟამს	142
დაიკოს ბაღი	144
ქარი, თეთრი ხმა...	145
ასერიგ წყნარად ჟღერენ მიმწუხრზე...	146
დაბურული ტოტებიდან...	147
ო, განფოთილი ნიფლები...	148
ჟამი გლოვისა	149
ღამეული მოთქმა	150
თხოვნა	151
მწუხრის ჟამს	152
წითელ სახეებს...	153
ფსალმუნი II	154
სიცოცხლის ხანა	156
მზესუმზირები	157

გამომცემლობა „უნივერსალი“

თბილისი, 0186, ა. ვოლიბოვსკაიას №4.

☎: 5(99) 33 52 02, 5(99) 17 22 30

E-mail: universal505@ymail.com;

gamomcemlobauniversali@gmail.com